

Bahá'í-troen

Innføring i en verdensreligion

Av samme forfatter:

Fire on the Mountain-Top

Bahá'í Holy Days

Flowers of One Garden

Stories about Bahá'í Funds

*“Et nytt liv rører seg i denne tidsalder
i alle folkeslag på jorden ...”*

Bahá'í-troen

Innføring i en verdensreligion

av
Gloria Faizi

BAHÁ'Í FORLAG

OSLO

Engelsk utgave: © Gloria A. Faizi 1971, 1992
Norsk utgave: © Bahá'í Forlag 1997
2. opplag 2007

Først utgitt i 1971 under tittelen
“The Bahá'í Faith. An Introduction”.
Den norske teksten er basert på en
revidert utgave fra 1992 med samme tittel.
Oversatt av Kari Lem Ninauve og gjennom-
gått av en komité nedsatt av
Nasjonalt Åndelig Råd
for Bahá'ier i Norge.

Omslag: Christine Krohg Plur

ISBN 978-82-90159-13-4 (trykt)
ISBN 978-82-90159-82-0 (PDF)

INNHold

Verdenskongressen	1
Første del: Historien	
Forløperen	3
Bahá'u'lláh	7
Forbildet	16
Sakens Beskytter	20
Annen del: Bahá'u'lláhs lære	
Gud	23
Guds manifestasjoner	26
Undersøkelse av sannheten	33
Utdrag fra Bahá'u'lláhs skrifter	38
Individet	44
Utdrag fra Bahá'u'lláhs skrifter	61
Samfunnet	68
Utdrag fra Bahá'u'lláhs skrifter	80
Tredje del: Bahá'í-administrasjonen	85
Utdrag fra Bahá'u'lláhs skrifter	110
Bøker for videre lesning	113
Noter	118

VERDENSKONGRESSEN

I april 1963 ble det holdt en stor kongress i Albert Hall, London. Tusenvis av menn og kvinner kom til denne kongressen fra alle kanter av verden. Det var amerikanere, meksikanere, brasilianere, afrikanere, indonesiere og australiere. Folk hadde kommet fra hele det veldige asiatiske kontinent, og européere fra Lappland til Spania kunne sees i denne usedvanlige forsamlingen.

Da jeg så på dem fra balkongen, kunne jeg se at enhver nasjon, enhver farge og religiøs bakgrunn var representert på kongressen. Men det mest vidunderlige ved den var at alle disse menneskene var forenet i sine synspunkter og arbeidet mot det samme mål – menneskehetens enhet.

For første gang i menneskehetens historie hadde folk kommet sammen fra alle deler av denne planeten, ikke for å finne en løsning på sine uoverensstemmelser, men for å arbeide i fullstendig enighet.

Det var som en drøm, som et mirakel. Kunne de forskjellige nasjonene virkelig samles? Kunne rasene godta hverandre som ett folk? Kunne den kristne og hinduen, muslimen og jøden, parseren og buddhisten arbeide sammen som barn av Gud?

Drømmen hadde sannelig blitt til virkelighet,

mirakelet hadde skjedd. Disse menneskene som kom sammen i Albert Hall i 1963, beviste at daggryet for en ny tidsalder var kommet til vår verden, at menneskehetens brorskap nå kunne bli virkelighet.

Innimellom kongressmøtene vandret jeg blant disse tusener av medtroende menn og kvinner og så at de kom fra alle lag av samfunnet. Noen var intellektuelle og velkjente personer, andre var enkle mennesker som onkel Fred, en av urinnvånerne i Australia, eller Andres Jachakollo som kom fra fjellpassene i Bolivia. Blant deltagerne var også velstående forretningsmenn og vanlige arbeidere, slike som hadde vært ivrig opptatt av religion, og andre som hadde vært agnostikere eller ateister. Nå delte de alle den samme tro og hadde funnet en måte å omsette sine høye idealer i praksis på. De var bahá'ier.

På de følgende sider skal jeg så enkelt jeg kan prøve å forklare hvordan bahá'í-troen begynte, hva bahá'iene tror på, og hvordan de samarbeider.

G. F.

FØRSTE DEL HISTORIEN¹

FORLØPEREN

Det var i året 1844 at en reisende kom frem til Shiraz' porter, støvete og trett. Hans hjerte var blitt trukket som av en magnet mot denne lille byen i Sør-Iran, og han var kommet i tillit til at Gud ville lede ham til målet for hans søken.

I mange lange år hadde den reisende viet sin tid til studiet av tegn og datoer omkring en stor lærers tilsynkomst, hvis komme var blitt forutsagt i fortidens hellige bøker. Da tiden til slutt var kommet, gikk han ut for å finne ham, for han visste at den som skulle stå frem, ikke ville komme slik som folk flest ventet. De tegn som var gitt i de hellige bøker, var symbolske, og ingen ytre oppvisning av mirakuløse hendelser ville bekjentgjøre hans komme for verdens folk. Han ville bli født blant mennesker, slik alle Guds budbringere var blitt før ham, og bare de med et åpent indre blikk ville anerkjenne hans stade. De fleste mennesker ville fornekte ham og forfølge ham, fordi han ville bringe et nytt budskap som ville forstyrre de aksepterte normene som rådet på hans tid.

Før han begav seg ut på sin leting, hadde den reisende trukket seg tilbake til et ensomt sted for å be og meditere i mer enn en måned. Han hadde frigjort seg fra all jordisk tilknytning og satt all sin lit til Gud, for han visste at

uten Guds hjelp ville han aldri finne den han søkte.

Det var etter denne perioden i bønn og meditasjon at han følte seg uimotståelig trukket mot landet Iran og mot denne lille byen, som han nå stod ved portene til. Da han så mot byporten, ble sinnet fylt av underlige tanker. Hvor skulle han dra hen herfra? Hvor lenge skulle denne besværlige søken vare? Plutselig så han en vidunderlig skikkelse. Det var en ung mann som kom mot ham og hilste ham med et strålende smil som om han hadde ventet at han skulle komme. Den reisende ble forundret. Hvem var den unge mannen, og hvordan visste han at han kom? Fra det øyeblikk han festet sine øyne på denne ungdommen, ble han rørt av følelser han ikke kunne forklare. Denne unge mannens verdige holdning og forekommende fremtreden gjorde et øyeblikkelig og varig inntrykk.

Den unge ønsket den reisende velkommen som om han hadde vært en livslang venn og inviterte ham hjem. Ute av stand til å stå imot den unge mannens elskverdighet, og fremdeles forvirret over det merkelige sammentreffet, fulgte den reisende ham inn i byen til de stod ved terskelen til et beskjedent hus. Her, i et lite rom i annen etasje, fylt av duften av friske blomster, helte den unge verten vann over den reisendes hender mens han vasket bort støvet etter den lange reisen. Og her, i løpet av en minneverdig aften som er blitt gjenfortalt med den reisendes egne ord, anerkjente han sin vert som den han hadde dratt ut for å finne.

Mens den reisende satt ved sin mesters føtter utover natten, uten å legge merke til at timene gikk, fikk denne første disippel i en ny religionsordning

et glimt av det vidunderlige som skulle skje. *“Denne kvelden,” ble han fortalt, “denne selvsamme stunden vil i de kommende dager bli feiret som en av de største og mest betydningsfulle av alle fester. Takk Gud for at han nådigst har hjulpet deg til å nå frem til ditt hjertes attrå.... I begynnelsen må atten sjeler, spontant og av egen drift, godta meg og erkjenne at min åpenbaring er sann. Hver av dem vil måtte forsøke å finne meg uavhengig av de andre, uten andres varsel eller oppfordring.”*²

Innen kort tid hadde de første atten disiplene, hver på sin måte og uavhengig av hverandre, oppsøkt og anerkjent den læreren de ventet skulle komme. Da de var fulltallige, ble de sendt ut for å spre det glade budskapet utover landet. Deres mester fortalte dem at han var Báb (Porten) gjennom hvem folk ville få vite om ankomsten av en annen budbringer fra Gud, mye større enn ham selv, en som ville komme for å samle de ulike folk og nasjoner i verden og legge grunnlaget for menneskehetens enhet, slik det var lovet i alle de hellige skrifter. Hans egen livsoppgave, sa han, var å berede veien for denne store budbringers komme.

Da disiplene hans dro ut for å forkynne budskapet om den nye religionsordningen, sa Báb: *“Dere bærer Guds navn på denne Dag.... Selve lemmene på deres legemer må bære vitnesbyrd om hvor edel deres hensikt er, hvor rettskaffent deres liv er, hvor virkelig deres tro er og hvor opphøyet deres hengivelse er.... Jeg forbereder dere på at en mektig Dag skal komme.... Spre dere vidt og bredt i*

landet, og bered veien for hans komme med standhaftige føtter og gudinnviede hjerter.”³

Bábs budskap vakte stor oppstandelse. Bábs eget helgenrene liv og vakre lære skapte gudsfrykt i menneskenes hjerter hos de titusener som møtte ham eller hørte om ham, selv om han alltid henviste til den som skulle komme etter ham. Hans budskap spredte seg til alle deler av landet og tiltrakk seg folk fra ulike samfunnsklasser. Selv ikke kongen kunne overse den flom av rapporter som nådde hoffet, og han bestemte seg for å sende den lærdeste og mest betrodde av hovedstadens religiøse embetsmenn for å undersøke Bábs påstand. Denne store, lærde mann anerkjente Bábs stade og sendte et budskap tilbake til kongen der han sa at han hadde bestemt seg for å bruke resten av livet til å tjene den nye mesteren han hadde funnet.

Flertallet innen presteskapet reiste seg imidlertid i voldsom opposisjon til Báb, som med sin lære satte deres stilling i fare og blottstilte deres hykleri. Fra sine prekestoler fordømte de ham som en kjetter og en fiende av Gud og religion. De gav seg ikke før det hadde lyktes dem å sette det fanatiske flertall blant deres landsmenn opp mot ham, med disses fordommer og hat. Mange tusen av hans tilhengere ble torturert til døde, og etter å ha måttet lide utallige forfølgelser i løpet av de seks år hans virke varte, ble han selv drept offentlig da han var 30 år gammel. Rolig og standhaftig til siste slutt gikk Báb villig i døden for sin Sak, forvisset om at appellen hadde lydt, og at mange nå var rede til å ta imot den lovede som han hadde vært forløperen for.

BAHÁ'U'LLÁH⁴

Forfølgelsene som fulgte etter Bábs komme, var ikke slutt da Bahá'u'lláh gjorde sin livsoppgave kjent i 1863.

Han ble født i en adelig familie i Iran. Hans far, en av landets ministre, var den første til å legge merke til at han var ulik andre barn, men snart begynte også andre å se de mange tegnene på hans storhet. Bahá'u'lláh var fremdeles bare et barn da han ble berømt for sin kunnskap og for sin usedvanlige innsikt i de mest krevende avsnitt i hellige skrifter. Folk la sine problemer frem for ham, og lærde autoriteter innen religion lyttet til hans utredninger, i undring over hans visdom. Det som fortonet seg merkeligst for dem, var at Bahá'u'lláh aldri hadde hatt noen lærer eller gått på noen skole. Men det var ikke hans kunnskap alene som gjorde at han tiltrakk seg alle slags mennesker. Hans kjærlige natur og fortryllende beskjedenhet vant hjertene hos alle dem som kjente ham.

Ettersom han vokste opp, ble han kjent som de undertryktes forsvarer og de fattiges tilflukt. Han var alltid omgitt av folk, og barn var hengivne overfor ham. Selv om han var oppvokst i rikdom og velvære, viste han ingen tilknytning til materielle ting rundt seg og gav beredvillig av sin formue til de trengende. Han elsket naturens skjønnhet og streifet ofte alene omkring

i landlige omgivelser.

Da hans far døde, tilbød regjeringen Bahá'u'lláh ministerens stilling, men han avsto den. Dette overrasket ikke statsministeren. “En slik stilling”, sa han, “er ham ikke verdig.... Jeg forstår ham ikke, men jeg er overbevist om at han er bestemt for en opphøyet løpebane. Hans tanker er ikke som våre tanker.”⁵

Bahá'u'lláh var i Teheran da Báb forkynte sitt livskall for sine første disipler i Shiraz, men det nye budskapet nådde Bahá'u'lláh gjennom Bábs første disippel, og han godtok det uten den minste nøling, selv om han aldri hadde møtt Báb personlig. Han var da 27 år gammel.

Da han hadde sluttet seg til Bábs Sak, reiste Bahá'u'lláh seg for å gjøre dens lære kjent og dele lidelsene med dens tilhengere. Etter kort tid ble alle hans eiendeler beslaglagt, og han selv ble kastet i et underjordisk fangehull kalt “Det sorte hull”, hvor ett hundre og femti mordere og landeveisrøvere var fengslet, og hvor den eneste åpningen var den døren de kom inn gjennom. På dette motbydelige stedet tilbragte Bahá'u'lláh fire måneder, og de tunge lenkene han bar om halsen, etterlot sine spor på kroppen til hans siste dag.

Likevel var det i dette mørke fangehullet at Bahá'u'lláh ble fullt klar over den åpenbaring som gjennom ham skulle strømme ut til resten av menneskeheten. Den milde Báb hadde lidt martyrdøden, og mange tusen av hans tilhengere hadde til nå ofret livet for den nye Saken. De få som var igjen, hjemløse og med sønderknuste hjerter, ble jaget til døde av sine grusomme fiender. Men Bahá'u'lláh

visste at martyrenes blod hadde vannet Guds Saks mektige tre, og at ingenting kunne stoppe dets vekst før alle verdens folk var samlet under dets skygge.

Etter fire måneder, da han var så syk at man trodde han ville dø, ble Bahá'u'lláh satt fri fra fangehullet, men forvist fra sitt fedreland. Så stor var den kjærlighet han hadde skapt i sine venners hjerter, at en mengde av dem frivillig gikk i eksil sammen med ham. Hans unge kone og to av deres barn delte også denne forvisningen. Det tredje barnet måtte etterlates hos venner. Han var så ung at ingen trodde han kunne tåle påkjenningene under den lange og fryktelige reisen de hadde foran seg, gjennom snødekte fjell midtvinters uten skikkelige klær eller mat.

Bahá'u'lláh forble i landflyktighet i Bagdad⁶ i ti år. Han var kommet dit med nedbrutt helse, uten verdslige eiendeler og stemplet som kjetter. Det varte imidlertid ikke lenge før mennesker med forskjellig bakgrunn og fra alle religiøse samfunn kom for å søke hans nærvær. De kom fra fjern og nær og glemte sine ulikheter når det gjaldt klasse, hudfarge og religion mens de satt sammen og lyttet til hans lære. På en tid da religiøs fanatisme var på sitt høyeste og folk med ulik tro aldri møttes som venner, kom de i Bahá'u'lláhs hjem sammen som brødre og innvarslet ved dette demringen av en ny tidsalder.

Dette ble ikke tålt av Bahá'u'lláhs fiender, som hadde håpet at den bevegelsen som var begynt av Báb, var blitt rykket opp med roten. De tydde til alle midler som stod i deres makt, inntil de hadde overtalt regjeringen til å

sende Bahá'u'lláh lenger bort fra hans fedreland. Det ble utstedt en ordre som forviste ham til Konstantinopel i Tyrkia.⁷

Den dagen han skulle reise fra Bagdad, trengte hundrevis av mennesker seg sammen rundt huset hans med tårefylte øyne og lengtet etter å få et siste glimt av den som hadde gitt dem så mye, og som ikke hadde bedt om noe til gjengjeld.

Før han dro til Konstantinopel, oppholdt Bahá'u'lláh seg tolv dager i en vakker have utenfor Bagdad. Et telt ble satt opp for ham på et deilig sted omgitt av roseduft og sangen fra nattergaler. Hans mange venner som kom for å ta farvel med ham, var engstelige fordi han skulle reise, siden de ikke visste hvilke nye ulykker som ventet ham, og hvordan det skulle gå dem selv når de ble etterlatt uten ham. Men deres sorg skulle ikke vare, for nå, på en tid da verden syntes å ha forkastet ham, var timen kommet da Bahá'u'lláh kunne lette på det mystiske slør som omgav hans stilling, og fremstå i sin fulle herlighet. Han bekjentgjorde at han var den store lærer som var blitt lovet i alle verdens hellige skrifter, den som Báb hadde beredt veien for, og for hvis Sak han hadde ofret livet.

Bahá'u'lláhs erklæring, som ble gitt under så uvanlige forhold, var et vendepunkt i den nye Saks historie. Nå var endelig Báb's løfte blitt oppfylt, dagen for menneskehetens enhet var blitt innvarslet, og ingen makt på jorden kunne stoppe dens fremgang.

Bahá'u'lláhs landflyktighet i Konstantinopel varte ikke lenger enn fire måneder, og i løpet av denne tiden kom

flere av byens fremtredende borgere under innflytelse av hans lære. Så ble han sendt enda lenger bort – til Adrianopol. Her oppholdt han seg i nesten fem år, og herfra forkynte han sitt kall for verdens konger og herskere, så vel som for alle religioners geistlige ledere. Han oppfordret dem til å lytte til Guds budskap, til å komme sammen og løse sine stridigheter og til å arbeide for verdensfred. Da de unnlot å svare på hans oppfordring, advarte han dem mot følgene av deres handlinger. Han forutsa at deres institusjoner ville falle og beklaget de forferdelige lidelser som menneskeheten ville påføre seg selv i sin likegyldighet overfor Gud, undertrykt som den var av ledere som var drukne av hovmod. Gjennom denne lidelsen kunne han imidlertid se menneskeheten dukke opp igjen, ydmyket og åndelig vekket, rede til å vende seg til Guds budskap.

Bahá'u'lláhs åpenbaring, som var blitt født i fangehullet i Teheran og bekjentgjort like før avreisen fra Bagdad, nådde sitt høydepunkt i Adrianopol. Kraften i denne åpenbaringen kunne ikke lenger oversees verken av landets statsmenn eller presteskaper som var dens ubarmhjertige fiender. I et desperat forsøk på å knuse denne spirende tro, med tilhengere hentet fra alle religioner og alle samfunnslag, ble Bahá'u'lláh landsforvist enda en gang, og denne gang til den fjerne straffekolonien i det tyrkiske rike, fengselsbyen Akka i Det hellige land. Han ble sendt dit for å dø, for det var kjent at få kunne overleve påkjenningen av et fangenskap på dette motbydelige og ugjestmilde stedet.

I et brev til den despotiske herskeren som forfulgte

ham, skrev Bahá'u'lláh:

“O konge, jeg har på Guds veier opplevd hva intet øye har sett og enda intet øre har hørt.... Hvor mange ulykker er der ikke skjedd og hvor mange skal vel enda komme.... Fra mine øyne strømmer tårene inntil mitt leie er gjennomvått; men sorgen gjelder ikke meg selv.... For jeg ser menneskene fare vill i sin rus, og de forstår det ikke. De har forherliget sine lyster og kastet sin Gud til side som om de tok Guds bud for å være tomme ord, spøk eller leketøy; og de tror de handler vel og er havnet i sikkerhetens festning. Men de tar feil: i morgen skal de få se hva de i dag benekter.

Vi skal nå reise fra dette avsides forvisningens sted (Adrianopel) til fengselsbyen 'Akká. Og etter hva det fortelles, er den sikkert den mest forlatte by i verden, den uskjønneste, med det dårligste klima og det mest råtne vann; det er som var den uglenes hovedstad, man hører ingen annen lyd enn deres skrik. Og i denne byen har de bestemt å innesperre Tjeneren, å lukke mildhetens dør for våre øyne og frata oss alle jordelivets goder i de dager vi ennå har tilbake. Men ved min Gud, selv om trettheten skal svekke meg og sulten ødelegge meg, om mitt leie blir den hårde klippe og mine ledsagere ørkenens ville dyr, vil jeg ikke svikte, men være tålmodig som den rolige og bestemte er tålmodig ved Guds styrke.... Gjennom lidelse har hans lys skint og hans pris strålt uopphørlig; således har han handlet gjennom alle tider.”⁸

Bahá'u'lláhs tilhengere ble nok en gang fylt av sorg ved denne nye ulykke og grusomme lidelse som ble påført deres elskede Mester. Men Bahá'u'lláh forsikret dem om at fengselsportene ville bli åpnet og Guds budskap ville bli bragt fra Det hellige land til alle jordens kanter som forutsagt i de hellige bøker.

Og slik skulle det gå. Bahá'u'lláh, hans familie og mange av hans tilhengere som hadde nektet å bli skilt fra ham, ble utsatt for fryktelige påkjenninger i fengselet i Akka. Men etter hvert ble den uvennlige befolkningen i straffekolonien, de ubehøvlede fangevokterne og til og med de ansvarshavende offiserer langsomt påvirket av ånden i denne edle fanges lære, denne fangen som hadde skapt sitt hjem blant dem. Befalingene som gjentatte ganger ble mottatt i Akka om de strenge tiltak som skulle treffes overfor Bahá'u'lláh, ble gradvis oversett av fengselets ansvarshavende, og de reisende som kom langveis fra, ofte til fots, for å besøke Bahá'u'lláh, ble ikke lenger vist vekk fra byportene. Etter ni års innesperring kom tiden da Akkas høyeste religiøse embetsmann tryglet Bahá'u'lláh om å avslutte sitt fangenskap innenfor bymurene og dra ut for å bo på landet, hvor en vakker herregård var leid til ham.

Til tross for at regjeringen aldri trakk tilbake fengselsdommen, levde Bahá'u'lláh de siste år av sitt liv under svært annerledes forhold enn hans fiender hadde håpet. Enda en gang kom en strøm av besøkende, folk fra alle klasser og av alle slag fra de omkringliggende land, for å høre hans lære. Og hans stadig økende antall tilhengere, nå kjent som bahá'ier, bragte det livgivende budskapet

fra Det hellige land til utenverdenen.

Blant dem som kom for å besøke Bahá'u'lláh på denne tiden, var den berømte orientalist professor Edward G. Browne fra universitetet i Cambridge, som har nedtegnet sine inntrykk av møtet. Han skriver:

“Ansiktet til ham som jeg så vil jeg aldri kunne glemme, skjønt jeg ikke kan beskrive det. De gjennomtrengende øynene syntes å kunne lese selve ens sjel; makt og myndighet stod skrevet på den brede pannen....” Det var unødig å spørre i hvis nærvær jeg stod, da jeg bøyde meg for en som er gjenstand for en hengivenhet og kjærlighet som konger kunne misunne ham og keisere forgjeves sukker etter!

En mild og verdig røst bad meg ta plass, og fortsatte så: *“Lovet være Gud at du har nådd frem! Du er kommet for å besøke en fange og en landsforvist.... Vi ønsker bare det gode for verden og lykke for nasjonene, og likevel stempler de oss som en opprører som fortjener fangenskap og forvisning.... At alle folk skulle bli ett i troen og alle mennesker som brødre, at enhetens og kjærlighetens bånd mellom dem skulle bli styrket, at religiøse ulikheter skulle ta slutt og raseforskjeller opphøre hvilken skade vil det gjøre?... Men slik skal det gå. Disse unyttige stridigheter, disse ødeleggende kriger skal opphøre, og “Den Største Fred” skal komme.... La ikke et menneske æres for dette at han elsker sitt land, la ham heller æres for dette at han elsker hele menneskeheten....”*

Slik lød så vidt jeg kan gjengi dem, noen av de mange

ord jeg hørte av Bahá. La dem som leser dem, overveie vel om en slik lære fortjener død og lenker, og om verden ikke heller ville vinne enn tape ved at den ble utbredt.”⁹

I løpet av sitt urolige liv fant Bahá'u'lláh tid til å skrive verk som skulle fylle over ett hundre bind. Blant dem er hans berømte brev til verdens konger og herskere, hans vakre bønner og meditasjoner og hans åndelige og sosiale lover. Før han gikk bort i 1892, sikret Bahá'u'lláh sin tro mot å splittes i sekter ved å utnevne sin sønn 'Abdul-Bahá til den som alle bahá'ier skulle vende seg til for å få veiledning. Han skulle være den eneste fortolker av Bahá'u'lláhs skrifter og Sakens forbilde.

FORBILDET

“Abdu’l-Bahá” betyr “Herlighetens Tjener”. Denne tittelen som han valgte å benevnes ved, oppsummerer livet til bahá’í-troens forbilde. Fra sine tidlige dager, da han som barn ble tatt med for å besøke Bahá’u’lláh i fangehullet i Teheran, frem til den tid da han etter et liv i lidelse og triumf ble stedt til hvile i skråningen på Karmelberget, hadde han bare ett ønske - å tjene Bahá’u’lláhs Sak.

Han var åtte år gammel da hans far Bahá’u’lláh ble kastet i “Det sorte hull”. Alt de eide ble beslaglagt, og selv vennene deres var redde for å omgås dem. I det tomme huset la ’Abdu’l-Bahás mor en håndfull mel i hånden hans, som den eneste næring hun kunne skaffe til veie. Da han gikk ut på gaten, ble han stenet som et barn av kjettere. Senere fulgte han sin far i landflyktighet og delte villig alle hans lidelser da faren ble forvist fra sted til sted og til slutt til fengselet i Akka.

Da ’Abdu’l-Bahá ble voksen, ble han betraktet som legemliggjørelsen av alle de dyder som bahá’íer lengter etter å oppnå. Han var vennlig og høflig, han var gavmild og modig. Han forente stor visdom med rørende ydmykhet, og hans kjærlighet til Gud og sine medmennesker kjente ingen grenser. Han tilbragte hver dag av sitt liv med å tjene andre og bringe glede inn i livet til alle rundt

seg. Han hadde spesiell omsorg for fattige og syke, og de foreldreløse så på ham som en far. Hans venner elsket ham til grensen av tilbedelse, og hans fiender kunne ikke finne noen lyte i hans prektige karakter. Han hadde ikke samme stilling som en budbringer fra Gud, men hans liv var et forbilde på menneskelig fullkommenhet.

Mens Bahá'u'lláh levde, var 'Abdu'l-Bahá hans nærmeste ledsager. Han sparte seg ingen anstrengelse for å gjøre sin fars liv en smule behagelig. Han påtok seg hverdagens trivielle gjøremål slik at Bahá'u'lláh kunne vie tiden til viktigere saker. Mange av dem som flokket seg til deres hjem i Bagdad, var fullt tilfredse med å møte 'Abdu'l-Bahá og legge sine spørsmål frem for ham, selv om han enda var i sin tidlige ungdom. Etter hvert som tiden gikk, pleide Bahá'u'lláh selv å oppmuntre sine tilhengere til å legge sine problemer frem for 'Abdu'l-Bahá, som han kjærlig omtalte som "Mesteren".

Etter at Bahá'u'lláh var gått bort, vendte bahá'íene seg til 'Abdu'l-Bahá som sin leder og veileder. Hans uselviske hengivenhet til Guds Sak var en inspirasjon for dem alle. Hans veiledning hjalp dem til å bringe det nye budskapet ut til forskjellige deler av verden.

'Abdu'l-Bahá selv var fortsatt fange i Akka. Bahá'u'lláhs bortgang hadde fylt troens fiender med ny iver, og de begynte igjen sine angrep på 'Abdu'l-Bahá, som nok en gang ble sperret inne bak bymurene. Gjennom sin utstrakte brevveksling stod han imidlertid i stadig forbindelse med bahá'íene overalt, svarte på deres spørsmål, veiledet deres aktiviteter, oppmuntret dem i deres arbeid og gjorde dem lysere til sinns når de

ble forfulgt for sin tro.

'Abdu'l-Bahá var utsatt for forfølgelser av et eller annet slag i mange og lange år. Gjennom det hele forble han rolig og lykkelig. Hans livsglede og fornøyelige sans for humor forlot ham aldri. "Mitt hjem er latterens og spøkens hjem,"¹⁰ pleide han å si. Når folk undret seg over hva som gjorde at han kunne være så lykkelig under de vanskeligste forhold, sa han at det ikke finnes noe annet fengsel enn selvets fengsel.

Til slutt satte ungtyrkernes revolusjon alle fangene i Akka fri, og 'Abdu'l-Bahás fangenskap var slutt. Hans innesperring i Det hellige land hadde vart i førti år! Han ble satt i fengsel som ungdom og kom ut derfra som en gammel mann. Selv om helsen var ødelagt, var ånden upåvirket, og så snart han kunne bevege seg fritt, bestemte han seg for å bringe Bahá'u'lláhs budskap til den vestlige verden.

Bahá'í-troen, som først hadde blitt utbredt i Midt-Østen, Det fjerne Østen og Nord-Afrika, ble nå innført i Europa og Amerika. Mange av Vestens bahá'ier hadde allerede vært på besøk hos 'Abdu'l-Bahá i Det hellige land og var reist tilbake oppflammet av begeistring og fast bestemt på å utbre budskapet i alle deler av Vesten.

'Abdu'l-Bahás omfattende reiser i Europa og Amerika i en alder av nesten sytti år førte til at millioner av mennesker ble oppmerksomme på troen. Han ble invitert til å tale i kirker og synagoger, templer og moskéer, universiteter og veldedighets institusjoner. Tusenvis av mennesker, fra de høyeste regjeringstjenestemenn, vitenskapsmenn og filosofer til de ringeste arbeidere og

fattigste landstrykere, kom for å møte ham fra tidlig om morgenen til sent på kvelden, og 'Abdu'l-Bahá gav dem alle villig av sin visdom og kjærlighet. De gikk oppløftet derfra, inngitt nytt håp, fulle av undring over mannen som hadde tilbrakt det meste av sitt liv i fengsel og likevel hadde slik forståelse for andre menneskers problemer og så stor kunnskap om verdens anliggender. Millioner av andre som ikke møtte 'Abdu'l-Bahá, hørte om ham og det budskapet han hadde bragt til deres del av verden, gjennom dusinvis av artikler i pressen.

Ved sitt livs eksempel viste 'Abdu'l-Bahá hvordan det er mulig å omsette de mest opphøyede åndelige idealer i praksis under alle slags forhold og i situasjoner så forskjellige som livet i en straffekoloni og i de mest moderne byer i verden.

'Abdu'l-Bahá gikk bort i Det hellige land i 1921 og tjente til sin siste dag den Sak han elsket så høyt. Han sa en gang: *“Se hvordan en kjerte gir sitt lys. Den gråter bort sitt liv dråpe for dråpe for å kunne skinne.”*¹¹ Hvor godt dette stemte med 'Abdu'l-Bahás liv, han som gav av seg selv dag og natt for å opplyse veien for andre.

SAKENS BESKYTTER

Mot slutten av 'Abdu'l-Bahás virke hadde bahá'í-troen vakt interesse hos et stort antall tilhengere med ulik bakgrunn: jødisk, kristen, muslimsk, hinduistisk, buddhistisk, parsisk og ateistisk. De kom fra forskjellige nasjoner, raser og kulturer i verden. Som bahá'ier måtte de nå lære å arbeide sammen som ett folk.

I 'Abdu'l-Bahás levetid hadde de vendt seg til ham for å få veiledning for hvert trinn, og han hadde undervist dem og våket over dem som en kjærlig far. Under hans tålmodige omsorg hadde de begynt å legge grunnlaget for sine administrative institusjoner, som Bahá'u'lláh selv hadde gitt planen for. Gjennom disse institusjonene som skulle opprettes over hele verden, ville Bahá'u'lláhs tilhengere, hvor de enn bodde, bli knyttet sammen og gjort i stand til å arbeide som en helhet for å fremme sin tros åndelige og sosiale prinsipper. Men da 'Abdu'l-Bahá gikk bort, hadde bahá'iene akkurat begynt å få et glimt av denne enestående, verdensomspennende administrasjonsordningen, som var så forskjellig fra alt de hadde kjent til før, og som skulle samordne deres aktiviteter og bevare deres enhet. Mange undret seg over hvordan medlemmene av denne troen i sin begynnelse, fra så forskjellig bakgrunn, kunne vedbli å være forenet etter at 'Abdu'l-Bahás magnetiske personlighet ble tatt

fra dem.

Men Bahá'u'lláh hadde lovet sine tilhengere at hans Sak ikke ville splittes i sekter, at uansett hvilke prøvelser og vanskeligheter denne nye troen måtte bli utsatt for, så ville den vokse i styrke og enhet inntil den hadde fullført sin misjon i verden. Den veiledning som bahá'íene i Østen og Vesten hadde mistet ved 'Abdu'l-Bahás bortgang, og som de trengte for det neste trinn i sin utvikling, fant de igjen i hans testament. I dette viktige dokumentet hadde 'Abdu'l-Bahá utpekt sin dattersønn, Shoghi Effendi, til Beskytter av Bahá'u'lláhs Sak og hadde bedt bahá'íene om å sette sin lit til ham og gi ham sin udelte lojalitet.

I løpet av Beskytterens trettiseksårige virke opprettet verdens bahá'ier, under hans ledelse og i nært samarbeid med hverandre, sine administrative institusjoner over hele kloden på et grunnlag som var sterkt nok til å gjøre det mulig å arbeide sammen i fullkommen harmoni.

Shoghi Effendi var i slekt med både Báb og Bahá'u'lláh. Hans mor var datter av 'Abdu'l-Bahá, hans far en nær slektning av Báb. I barndommen var hans hengivenhet til 'Abdu'l-Bahá meget rørende; og da han vokste opp, var hans største glede lydighet mot 'Abdu'l-Bahá. Selv om han tidlig hadde bestemt seg for å vie hele sitt liv til Sakens tjeneste, kom innholdet i 'Abdu'l-Bahás testament som et sjokk på ham. Han var bare tjuefire år på den tiden og hadde ikke ant at han en dag kunne bli kalt til å ta et så voldsomt ansvar på sine skuldre. Han var overveldet av sorgen over 'Abdu'l-Bahás plutselige død på en tid da han selv studerte borte fra Det hellige land, og rystet over den usedvanlige oppgaven som var

tildelt ham i 'Abdu'l-Bahá's testament. Derfor dro han i begynnelsen bort for å være alene en tid. Etter en periode med forberedelser kom han tilbake, rede til å påta seg ansvaret som Sakens Beskytter. Fra den dagen av sparte han ikke seg selv på noen måte. Tilfreds med lite mat og hvile arbeidet han hver time på dagen og langt utover natten og tok seg av de mange behov i et hurtig voksende verdenssamfunn. De detaljerte planene han gav for troens fremskritt både i Østen og Vesten; de utallige brevene han besvarte; oversettelsene som han gjorde fra Bábs, Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás skrifter, så vel som de bemerkelsesverdige bøkene han personlig skrev – alt dette står som en varig hyllest til det kolossale omfanget av hengivent arbeid han utførte.

Som menneske hadde Shoghi Effendi en sjelden kombinasjon av fremragende egenskaper som skilte ham ut fra andre, og som inspirerte til stor kjærlighet og beundring hos alle som kjente ham. Som Sakens Beskytter ledet han bahá'íene gjennom prøvelser som ofte virket uoverkommelige, til seier etter seier, inntil troens administrasjonsordning var fast grunnlagt over hele verden, inntil institusjonene som bahá'íene kunne forene sine krefter gjennom i tjeneste for Gud og sine medmennesker, var blitt opprettet og enheten mellom Bahá'u'lláhs tilhengere var sikret gjennom hele bahá'í-åpenbaringsens tid.

I sitt testament hadde 'Abdu'l-Bahá forsikret at Beskytteren ville være under Guds spesielle omsorg og beskyttelse, og at han ville bli ledet til å rettlede dem i alt de foretok seg. Årene under Beskytteren gav bevis for betydningen av 'Abdu'l-Bahás løfte.

ANNEN DEL
BAHÁ'U'LLÁHS LÆRE

GUD

Mennesket har alltid vært oppmerksom på en mystisk kraft i universet. Noen ganger har det identifisert denne kraften med ting det kunne se, men visste lite om, som solen og stjernene. Noen ganger har det tenkt på mysteriet som en usynlig person eller en gruppe individer svært lik det selv, men med større evner. Til andre tider har det hatt mer abstrakte og kompliserte idéer om den første årsak som skapningen er blitt til ved, og som det instinktivt har følt eller fornuftsmessig tenkt seg til måtte finnes. Folk som bor i forskjellige deler av verden, er ikke blitt enige om hva dette mysteriet er, men på ett punkt er de enige: at et slikt mysterium eksisterer.

Bahá'u'lláh lærer at menneskene opp gjennom tidene har søkt etter den samme virkelighet, skjønt deres forståelse av den har vært forskjellig. De har brukt forskjellige navn og forskjellige former for tilbedelse, men egentlig tror de alle på denne hemmelighetsfulle kraften som er større enn dem selv.

Albert Einstein, det tjuende århundres berømte vitenskapsmann, uttrykker sin tro på denne måten:

“Min religion består i en ydmyk beundring for den grenseløse høyere ånd som åpenbarer seg i de små detaljene vi er i stand til å oppfatte med våre skrøpelige og

svake sinn. Denne dypt følelsesmessige overbevisning om nærværet av en høyere fornuftskraft, som er åpenbart i det ufattelige univers, danner min forestilling om Gud.”

Bahá’íer er enige med vitenskapsmannen i at vi ikke fullt ut kan forstå denne “høyere fornuftskraft” med våre begrensede menneskesinn. Det er grunnen til at vår gudsoppfatning har forandret seg og vil fortsette å forandre seg.

Selv om vår kunnskap om Gud er begrenset, har hans kjærlighet til oss aldri sviktet. Bahá’u’lláh sier at Gud har formidlet denne kjærligheten i enhver tidsalder gjennom et menneske som han har utvalgt til å være sitt talerør på jorden. På en måte som vi kan forstå – gjennom sitt liv og sin lære – meddeler Guds budbringer blant oss hans grenseløse kjærlighet til sin skapning. Han kommer på en tid da vi trenger ham mest, selv om vi i vår uvitenhet sjelden er klar over vårt behov; og han er rede til å tåle de krenkelser vi overdynger ham med til gjengjeld for den kjærlighet som han utøser over oss, og den ledelse som han gavmildt gir for vår lykke. Hvis vi anerkjenner denne budbringeren fra Gud, sier Bahá’u’lláh, så har vi anerkjent den som taler gjennom ham:

“Døren til kunnskap om Det Urgamle Vesen har alltid vært og vil alltid forbli stengt for menneskenes ansikt. Intet menneskes forståelse skal noensinne få adgang til hans hellige kongesete. Som et tegn på sin nåde og som et bevis på sin miskunn har han imidlertid

åpenbart for menneskene sin guddommelige ledelses dagstjerner, symbolene på sin guddommelige enhet, og har forordnet at kunnskapen om disse hellige vesener er identisk med kunnskapen om ham selv. Den som anerkjenner dem, har anerkjent Gud. Den som lytter til deres kallen, har lyttet til Guds røst....”¹³

GUDS MANIFESTASJONER

Guds budbringere er grunnleggerne av verdens store religioner. De må ikke forveksles med de mindre profeter, helgener eller reformatorer som har hentet sin inspirasjon fra sin tros grunnlegger. For å gi et eksempel: Kristus er grunnleggeren av kristendommen, som er en av verdens selvstendige religioner. Innen kristendommen er det imidlertid nå hundrevis av forskjellige kirkesamfunn; og stillingen som disse sekters grunnleggere har, uansett hvor viktige de måtte være, kan ikke sammenlignes med Kristi ypperste stadi, idet det er hans lære de har villet forklare.

Guds budbringere har fremstått til forskjellige tider i historien og blant forskjellige folk. Det ville faktisk være umulig å tenke seg en kjærlig Skaper som kunne holde tilbake sin ledelse fra noen del av menneskeslekten.

Disse guddommelige budbringere åpenbarer i sitt eget liv Guds egenskaper som kjærlighet, nåde, rettferdighet og makt i en grad som langt overstiger det vanlige menneskes evne. Bahá'u'lláh kaller dem Guds manifestasjoner. Hvis vi sammenligner Gud med solen, er Guds manifestasjon som et fullkomment speil som reflekterer solens lys, varme og livgivende kraft. Solen stiger ikke ned i speilet, og derfor kan vi ikke si at speilet er solen, men hvis vi ikke hadde noen annen måte å se

solen på, kunne vi se inn i speilet og se det perfekte gjenskinnet av den. Bahá'u'lláh sier:

“Disse helliggjorte spel... er alle uten unntak talsmenn på jorden for ham som er altets midtpunkt, dets innerste vesen og endelige hensikt. Fra ham utgår deres kunnskap og makt; fra ham er deres herredømme hentet. Deres åsyns skjønnhet er kun en gjenspeiling av hans bilde, og deres åpenbaring er et tegn på hans udødelige herlighet.... Gjennom dem overføres en nåde som er uendelig, og av dem åpenbares det lys som aldri kan blekne.”¹⁴

Guds manifestasjoner har en dobbeltstilling. Hver av dem er på et eller annet tidspunkt Guds talerør på jorden. I så måte er de den samme, og ingen forskjell kan gjøres mellom dem. Deres andre stilling gjelder begrensningene i menneskets verden. Hver av dem har forskjellig navn, en særskilt personlighet og en bestemt misjon. Når Guds budbringer henvender seg til verden, taler han ofte med Guds egen stemme og myndighet, mens han til andre tider taler som et menneske som er pålagt et budskap fra Gud til sine medmennesker. Som Bahá'u'lláh uttrykker det:

“Skulle en av de altomfavnende gudsmanifestasjoner erklære: “Jeg er Gud,” så taler han sannelig sannhet, og derom hersker det ingen tvil. For det er gjentagne ganger blitt vist at gjennom deres åpenbaring, deres egenskaper og navn blir Guds åpenbaring, hans navn

og hans egenskaper gitt til kjenne i verden.... Og skulle de si: "Vi er Guds tjenere," så er også dette en åpenbar og uomtvistelig kjensgjerning. For de er gjort åpenbare i det mest fullkomne tjenerstade, et stade som intet menneske overhodet kan oppnå maken til...."¹⁵

De fleste mennesker er rede til å godta sin egen tros grunnlegger som Guds talerør eller manifestasjon på jorden, men de er overbevist om at hans stilling er enestående, og at andre religionsgrunnleggere ikke kan sammenlignes med ham. Bahá'u'lláh lærer at Guds budbringere ikke skal settes opp mot hverandre som konkurrenter i verden, i kappestrid med hverandre om menneskeslektens hyllest. De er som lærere ved samme skole. Slik en klok lærer tilpasser undervisningen etter elevenes evner, slik har også hver av disse guddommelige oppdragerne gitt en undervisning som er i samsvar med evnene hos det folk som de fremstod blant. Undervisningstimer gitt i en småbarnsklasse kan ikke bli de samme som eldre elever får, selv om begge grupperes lærere er utdannet ved samme høyskole og har like mye kunnskap. Likeledes har menneskehetens oppdrager, selv om de henter sin inspirasjon fra samme kilde, undervist i det som var best for dem de kom for å hjelpe.

Mye av det de lærer er likt. Dette er de evige åndelige lover som blir gjentatt fra tidsalder til tidsalder, og dette er grunnvollen for Guds religion hvor den enn er blitt forkynt. Guds budbringere har alle lært sine tilhengere å være kjærlige og gavmilde, ydmyke og sannferdige,

å se sine egne feil fremfor andres og gjengjelde ondt med godt. Dette er noen av de evige lovene som aldri forandrer seg, slik at folk som lever på hver sin side av kloden og ikke har kjennskap til hverandres tro, følger de samme åndelige normer gitt dem av en eller annen av Guds budbringere.

Noe i deres lære er imidlertid ikke likt. Det gjelder sosiale lover som ekteskap og skilsmisse, kosthold og renslighet. Ettersom de folk som de kom til, levde under ulike sosiale forhold, gav hver av de guddommelige lærerne de lover som trengtes for den tid og det sted de kom til.

Men Guds budbringere er ikke bare lovgivere. Selv om de gir nye bud og opphever gamle lover, har de også evnen til å forandre menneskenes hjerter. Guds nåde strømmer gjennom dem og bringer nytt liv til en død verden. De åpner menneskenes øyne for sannheten når de er blinde av uvitenhet og fordommer, og de inspirerer sine tilhengere med en tro som ingenting kan rukke, og en hengivenhet som skaper helgener og helter av de mest alminnelige mennesker.

Innflytelsen av ordene fra en Guds budbringer merkes av alle – selv av dem som ikke tror på ham. For når hver enkelt av disse budbringerne fremstår, er det som når våren kommer og gir jorden ny vekst og bevegelse og påvirker hver eneste plante med sin livgivende kraft, også dem som forblir i skyggen og aldri ser solen.

Den guddommelige vår setter i gang to slags bevegelser i verden. På den ene side blir menneskeskapte dogmer, ritualer og tradisjoner som blindt er blitt etterapet i

generasjoner, dratt i tvil og forkastet. Og menneskeheten, som gjennomgår en overgangsfase, eksperimenterer med alle slags idéer i håp om å finne veien ut av det kaos som den gamle ordens fall har ført til. På den annen side trenger det mønsteret som Guds budbringer har fremsatt for den nye tidsalder, gradvis igjennom i hele samfunnet, og mottagelige sjeler begynner å gjengi hans ord, selv om de ikke har hørt om ham. Hans få tilhengere, som har anerkjent ham som Guds talerør, fylles med en slik hengivenhet at de overskrider alle menneskelige stengsler og forenes i sant fellesskap. Et nytt stadium i Guds plan for menneskeheten rulles ut for deres øyne, og i sin iver etter å gjøre sin del hever de seg over alle selviske betraktninger. Selv om de i begynnelsen blir latterliggjort og forfulgt, vokser den nye tros tilhengere i antall inntil de forandrer hele den åndelige og sosiale atmosfæren rundt seg. Den enheten som således blir etablert mellom folk som hadde levd og virket i stridende leirer, bereder veien for en ny sivilisasjon der kunst og vitenskap utvikler seg og menneskets ånd når større høyder.

I den fysiske verden blir våren etterfulgt av sommer, høst og vinter. I menneskehetens åndelige liv på jorden begynner også et kretsløp når en guddommelig manifestasjon kommer, et kretsløp som langsomt skyter fart mens det beveger seg fremover, inntil denne særskilte religionsordningens oppgave er fullført og dens fagreste frukter er skjenket verden. Så avtar dens kraft gradvis, og forfallet setter inn. Den sammenbindende kraft som forenet folk, blir til slutt oppbrukt, og den ånd som Guds

budbringer fylte sine tilhengere med, kjølner og dør. Hans skjønne lære, som en gang forenet dem, tolkes på hundrevis av forskjellige måter. Det dannes sekter og grupper som hver især fremfører ulike budskap. Ordets bokstav blir viktigere enn ånden, og intoleranse, til og med hat, erstatter kjærlighet mellom mennesker som en gang dyrket Gud sammen. Desillusjonert av den overtro og de fornuftsstridige argumenter som blir fremført i religionens navn, og motløse over den fanatisme og intoleranse de ser mellom ulike sekter, vender mange mennesker seg helt bort fra religion. Materialismen sniker seg inn i alle deler av et sykt samfunn, fulgt av selviskhet og grådighet, og menneskene synker ned på dyrets nivå.

I en slik tid kan ikke engang de lærdeste og mest oppriktige blant menneskene foreskrive det åndelige legemiddel som menneskehetens syke legeme trenger. Kun en ny gudsmanifestasjon, som gjenspeiler Guds helbredende evner, kan bli verdens frelser. Når enhver annen dør er lukket, fremstår Guds budbringer. Han er den eneste vei, den eneste tilflukt, det eneste lys i det mørke som har falt på. Dette store drama har gjentatt seg forskjellige steder på jorden, og disse samme uttrykkene er blitt brukt i de ulike hellige bøker i fortiden.

På grunn av geografiske hindringer visste imidlertid ikke folk i tidligere tider i én del av verden hva som skjedde andre steder, og tilhengerne av hver enkelt religion trodde de hadde enerett på sannheten. De fattet ikke at Gud hadde vist omsorg for folk som levde på motsatt side av kloden og ikke hadde noen mulighet til

å få kjennskap til den store skikkelsen som de selv hadde anerkjent som Guds representant på jorden. Nå kan vi se hva som har skjedd, men de store verdensreligioner har i mellomtiden blitt så fordreid av mennesker og splittet opp i så mange stridende sekter at det er umulig å gå tilbake til deres rene kilde og befri det opprinnelige budskap for den fortolkning som dens tilhengere har gitt det. Mye av grunnleggernes lære er gått fullstendig tapt. I de hellige bøker blir det ofte brukt uttrykk som har mistet sin opprinnelige betydning og er kommet til å bety noe helt annet i eksisterende språk. Andre avsnitt er rent symbolske, og folk er ikke enige om tolkningen av dem.

Til tross for den store idékamp som nå eksisterer blant folk som bekjenner seg til forskjellige tro, finnes det visse vesentlige likheter mellom fortidens største religioner som er for innlysende til å bli oversatt. De tror alle på en Skaper, enten de kaller ham Gud, Den Første Årsak eller bruker et annet navn. De har alle en sentral skikkelse - ett enslig menneske - som med sin kjærlighet har forandret millioner av menneskers liv, og vedkommendes ord er fremdeles en kilde til håp og inspirasjon mange århundrer etter at de ble uttalt. De forutsier alle at det vil komme mer, og de lover alle at på den tid da menneskene har mistet sin tro og kjærligheten har kjølnet, vil en stor skikkelse fremstå for å samle menneskenes barn fra de fire verdenshjørner og innvarsle dagen for universelt brorskap.

UNDERSØKELSE AV SANNHETEN

Bahá'u'lláh er én i rekken av Guds budbringere som har etterfulgt hverandre på jorden. I likhet med andre religionsgrunnleggere før ham er han blitt betrodd en særskilt livsoppgave som vil lede menneskeheten et skritt videre i dens åndelige og sosiale utvikling. Han er verken den første eller den siste av dem som har bragt Guds lære til mennesket, men han er den som er utvalgt til å gi Guds veiledning for denne bestemte tidsalder.

Guds budbringere i fortiden har alle gitt så mye som menneskene var i stand til å forstå på den tiden, men de har alle forberedt sine tilhengere på den dag da de ville bli i stand til å motta mer. Den tid ville komme, lovet de, da Guds appell ville lyde slik at hele menneskeheten hørte den, og folk ville svare fra alle jordens kanter. Bahá'u'lláh sier at han er kommet for å oppfylle dette løftet:

“Sannelig sier jeg, dette er Dagen da menneskeheten kan se den lovedes ansikt og høre hans røst. Guds kallen har lydt, og lyset fra hans åsyn er blitt løftet over menneskene. Det sømmer seg for ethvert menneske å utviske sporene av alle ørkesløse ord fra sitt hjertes tavle og med et åpent og uhildet sinn beskue tegnene på hans åpenbaring, bevisene på hans kall og tegnene på hans herlighet.”¹⁶

Den påstand Bahá'u'lláh har fremsatt, er ingen vanlig påstand, og han ber ingen om å godta den uten grundig undersøkelse. Faktisk omhandler et av de viktigste punktene i hans lære uavhengig undersøkelse av sannheten.

På Bahá'u'lláhs tid godtok folk det de ble lært i religionens navn, uten å stille spørsmål, slik mange fremdeles gjør. Men Bahá'u'lláh sa at enhver mann og kvinne er ansvarlig for det vedkommende tror på, og bør ikke blindt etterligne noen. En av grunnene til at folk er så splittet i synet på religion, er at de er blitt oppdratt i en eller annen av de mange tradisjoner i verden og følger den uten å tenke seg om. Hvis folk ville oppgi sine fordommer og undersøke sannheten med et åpent sinn, ville de bli forenet, fordi sannheten er den samme hvor den enn blir forkynt. 'Abdu'l-Bahá sier:

“Vokt dere for fordommer; lyset er godt uansett i hvilken lampe det brenner. En rose er vakker uansett i hvilken have den måtte blomstre. En stjerne har den samme stråleglans enten den skinner fra Østen eller fra Vesten.”¹⁷

Vi kan lære mye av de feil folk har gjort i tidligere tider, hvis vi stanser opp for å tenke over årsakene til at ingen av grunnleggerne av verdens store religioner ble akseptert av menneskene på sin egen tid. Det var først mye senere at deres stilling ble alminnelig anerkjent, da fyrster og lærde filosofer var stolte over å bli kjent som deres tilhengere. I begynnelsen beskyldte folk flest dem

for å være falske profeter og gjorde alt de kunne for å undertrykke deres lære.

Hvorfor har det vært så vanskelig for folk å anerkjenne disse guddommelige oppdragerne da de først fremstod? Noen av årsakene til dette er: De har alltid kommet på en tid i historien da en åndelig vinter hadde satt inn, og svært få mennesker var klar over behovet for fornyet ledelse fra Gud. De fleste mennesker er overbevist om at de kan løse sine problemer uten hans hjelp. Det finnes de som enten fullstendig har mistet interessen for en overmenneskelig makt eller er fullt innstilt på å vente til de dør for å finne ut om en slik makt virkelig eksisterer. I mellomtiden er de sikre på at de vet hvordan de skal innrette sitt liv her på jorden uten innblanding utenfra. Andre tror at Gud allerede for århundrer siden viste menneskene hvordan de skulle leve, og gav dem all den lærdom de for all tid ville trenge å kjenne til. De ser ikke noe behov for at han skal gjenta det han har sagt, eller gi ny veiledning for hver tidsalder. De sier at hvis folk trenger å lære noe mer, så er alt å finne i deres egen tros skrifter. Det faktum at det eksisterer hundrevis av motstridende fortolkninger utformet av mennesker som oppriktig har gått inn for å forstå sine skrifter, ser ikke ut til å forurolige dem. Det finnes atter andre som tar helt bokstavelig de tegn som er gitt i deres hellige bøker, og venter at Gud skal åpenbare seg på en usedvanlig måte med underlige og mirakuløse ytre tegn. Disse menneskene ville ikke være innstilt på å undersøke det som hevdes av noen som ikke kom slik de selv forventet. Og videre: Når den de venter på

fremstår, bør han bekrefte det de allerede tror, og straffe resten av verden for ikke å ha lyttet til dem.

Det er derfor ikke til å undres over at Guds budbringer alltid er blitt avvist av menneskene på sin egen tid. Ikke fremstår han slik de venter at han skal, og ikke sier han det de ønsker å høre.

Det ville selvfølgelig være dumt å godta noen som Guds talerør på jorden uten å være absolutt sikker på vedkommendes stilling. Det har alltid vært falske profeter, og det vil alltid være det. Hva vi imidlertid kan lære av fortiden, er at vi ikke kan håpe på å anerkjenne den sanne budbringer hvis vi av en eller annen grunn ikke først er innstilt på å granske hans påstand, eller hvis vi, etter å ha bestemt oss for å finne ut hva han har å si, forventer at hele hans lære er i samsvar med våre egne synspunkter.

Sannhetssøkeren har ikke råd til å gå til verket med noen forutfattede idéer. Han må være fullstendig uhildet og rede til å utforske et hvilket som helst emne som foreligger ham med et undersøkende sinn, og ikke forkaste det med en gang fordi det står i strid med hans egen oppfatning. Han må være rettferdig i sin dom og gjøre full bruk av sitt gudgitte intellekt og sin forstandsevne istedenfor å stole på idéer som er nedarvet fra andre. Fremfor alt må han være ydmyk, for uten ydmykhet vil han aldri nå målet. Ved å innse at hans egen forståelse er begrenset uansett hvor lærd han måtte være, vil han ikke forsøke å bedømme Guds ledelse ut fra sin egen mangelfulle målestokk. Hvor ofte i fortiden har ikke de uvitende, men rene av hjerte hatt den åndelige innsikt

til å anerkjenne Guds budbringer, mens samtidens lærde var berøvet denne forståelsen.

Så vidt vi kan se, har det vært bestemte tegn som skiller en sann profet fra de falske. Guds budbringer er rede til å tåle store lidelser til beste for de menneskene han kommer for å frelse. Hans grenseløse kjærlighet blir utøst over så vel venner som ubarmhjertige fiender. Hans lære kan omskape forbrytere til helgener og kujoner til tapre helter som, ved å følge i hans fotspor, glemmer seg selv i gleden over å tjene andre. Hans kunnskap ligger langt over den kunnskap som de lærdeste mennesker på hans tid har, og likevel er han tålmodig og ydmyk. Han står alene, med en vantro verdens samlede krefter fylket mot seg, og går seirende ut.

Hvis alle disse tegn skulle finnes hos ett menneske, er det klokt å gi akt på det mennesket, for vedkommende kan være det han hevder at han er.

Fortidens hellige bøker som advarer oss mot falske profeter, gir oss også en ufeilbarlig målestokk som vi kan gjenkjenne den sanne profet ved hjelp av. Vi skal kjenne ham på fruktene av hans liv og lære, for det er umulig å samle god frukt fra en tornebusk.

UTDRAG FRA BAHÁ'U'LLÁHS SKRIFTER

Den er virkelig en sann troende på Guds enhet som, på denne dag, vil anse ham for å være uendelig opphøyet over alle sammenligninger og lignelser som menneskene har lignet ham med. Den har feilet stort som har tatt disse sammenligninger og lignelser for å være Gud selv.¹⁸

Vokt dere, o dere som tror på Guds enhet, at dere ikke fristes til å gjøre noen forskjell mellom noen av hans Saks manifestasjoner eller å motarbeide de tegn som har ledsaget og forkynt deres åpenbaring... Vær enn videre forvissset om at de handlinger og gjerninger som hver og en av disse Guds manifestasjoner utfører ... alle er forordnet av Gud og avspeiler hans vilje og hensikt.¹⁹

Om du vil skue med skjønnsomme øyne, vil du se at de alle bor i samme tabernakel, svever i samme himmel, sitter på samme trone, fører samme tale og forkynner samme tro.... Skulle derfor en av disse hellighetens manifestasjoner forkynne: 'Jeg er alle profeters gjenkomst,' så taler han sannelig sant. På samme vis er den foregående åpenbarings gjenkomst i enhver påfølgende åpenbaring en kjensgjerning som er

ettertrykkelig fastslått å være sann....²⁰

Enhver sann profet har ansett sitt budskap som i alt vesentlig det samme som åpenbaringen fra enhver annen profet som kom før ham. Skulle derfor et menneske mislykkes i å forstå denne sannhet og av den grunn gi seg til å bruke et forfengelig og upassende språk, så vil ingen med klart syn og opplyst forstand noensinne tillate at slik fåfengt tale får ham til å vakle i sin tro.

Graden av Guds profeters åpenbaring i denne verden må imidlertid skifte. Hver og en av dem har vært overbringeren av et særskilt budskap og fått i oppdrag å åpenbare seg gjennom bestemte gjerninger. Det er av denne grunn de synes å være ulike i sin storhet.²¹

Det kan ikke herske noen som helst tvil om at verdens folkeslag, uansett rase eller religion, henter sin inspirasjon fra én himmelsk Kilde og er undersåtter av én Gud. Forskjellen mellom de forordninger som de er underlagt, bør tilskrives de skiftende krav og behov i den tidsalder da de ble åpenbart.... Reis dere, væpnet med troens kraft, og knus deres fåfengte innbilningers guder, de som sår splid blant dere.²²

Den grunnleggende hensikt som besjeler Guds tro og hans religion, er å sikre den menneskelige rases interesser og fremme dens enhet og å nære kjærlighetens og kameratskapets ånd blant menneskene. La den ikke bli en kilde til strid og uenighet, til hat og fiendskap.²³

Det påhviler dere å forfriske og gjenopplive deres sjeler ved de nådige gaver som utøses over dere i denne guddommelige, denne sjelsoppvekkende vårtime. Hans store herlighets dagstjerne har kastet sin glans over dere, og hans grenseløse nådes skyer har overskygget dere. Hvor stor er vel ikke hans belønning som ikke har berøvet seg selv så stor en gavmildhet og heller ikke unnlatt å gjenkjenne sin høyst elskedes skjønnhet i denne hans nye kledning.²⁴

Den tid som var forutbestemt for jordens folk og slekter, er nå kommet. Guds løfter, som er nedtegnet i de hellige skrifter, er alle blitt oppfylt.²⁵

O, du som venter, nøl ikke lenger, for han er kommet. Se hans tabernakel og hans herlighet som bor i det. Det er den fordums herlighet som på ny har åpenbart seg.²⁶

Dette er Guds uforanderlige tro, evig i fortid, evig i fremtid. Den som søker, la ham nå frem til den. Og vedrørende den som har avslått å søke den, så er Gud sannelig selvbestående, hevet over ethvert behov for sine skapninger.²⁷

Tenk på fortiden. Hvor mange, både høy og lav, har vel ikke til alle tider ventet med glødende lengsel på at Guds manifestasjoner skulle komme i hans utvalgte helliggjorte skikkelser. Hvor ofte har de ikke forventet hans komme, hvor ofte har de ikke bedt om at den guddommelige barmhjertighets bris måtte blåse og den lovede

skjønnhet tre frem fra fordølgelsens slør og bli åpenbar for all verden. Og når nådens porter så ble åpnet, og den guddommelige gavmildhets skyer regnet på menneskeheten, og den usettes lys skinte over den himmelske makts horisont, fornektet de ham alle som en og vendte seg bort fra hans ansikt – Guds eget ansikt....

Tenk etter. Hva kunne vel motivet for slike handlinger ha vært? Hva kunne ha foranlediget en slik oppførsel overfor åpenbarerne av den overmåte herliges skjønnhet? Det som i forgangne tider var årsaken til fornektelsen og motstanden fra datidens folk, har nå ledet til fordervelsen hos nåtidens folk.²⁸

Tenk på fortidens slekter. Se hvordan folket i hans samtid har reist seg mot ham og fornektet hans sannhet hver gang den guddommelige gavmildhets sol har kastet hans åpenbarings lys på verden. De som ble ansett som ledere for menneskene, har uten unntak bestrebet seg på å forhindre sine tilhengere fra å vende seg mot ham som er Guds grenseløse gavmildhets osea.²⁹

Religiøse ledere har i enhver tidsalder hindret sitt folk i å nå den evige frelses strender, for de holdt autoritetens tøyler i sitt mektige grep. Noen på grunn av herskelyst, andre gjennom mangel på kunnskap og forståelse, har vært årsak til at folket har lidt tap. Ved deres bifall og bemyndigelse har alle Guds profeter drevet av offerets beger.... Hvilke ubeskrivelige grusomheter har vel ikke de som har sittet på autoritetens og lærdommens seter, påført verdens sanne konger, disse himmelske

dydsjuveler!³⁰

Den Urgamle Skjønnhet har samtykket i å bli bundet med lenker, så menneskeheten kan bli løst fra sin trelldom, og han har gått med på å sitte fanget i denne mektigste borg, så hele verden kan oppnå sann frihet. Han har tømt sorgens beger til bunns så alle jordens folk kan oppnå varig fryd og bli fylt av glede.³¹

Du er, o min Gud, den som har oppreist meg på din befaling og budt meg å innta ditt sete og kalle alle mennesker til din barmhjertighets kongesete. Det er du som har befalt meg å berette de ting som du bestemte for dem i din forordnings tavle og skrev med din åpenbarings penn, og som har forpliktet meg til å tenne din kjærlighets ild i dine tjeneres hjerter og dra alle jordens folkeslag nærmere din trones bolig...

Jeg har ingen annen vilje enn din vilje, o min Herre, og nærer intet ønske uten ditt ønske. Fra min penn flyter kun den kallen som din egen opphøyede penn har uttalt, og min tunge ytrer intet annet enn det Den Aller Største Ånd selv har forkynt i din evighets rike. Av intet annet enn din viljes vinder beveges jeg, og intet ord mæler jeg uten de ord som jeg ved din tillatelse og inspirasjon ledes til å uttale.

Deg skje lov, o du som er den høyt elskede for alle som har kjent deg, og hjertets attrå for slike som er deg hengivne, for du har gjort meg til gjenstand for de lidelser jeg utstår i min kjærlighet til deg, og til mål for de angrep som rettes mot meg på din sti.³²

Jeg sverger ved din herlighet! Jeg har godtatt å bli prøvet av mangfoldige ulykker i den ene hensikt å gjenføde alle som er i din himmel og på din jord. Den som har elsket deg, kan aldri føle seg knyttet til sitt eget selv, unntatt for å fremme din Sak. Og den som har anerkjent deg, kan ikke anerkjenne noe annet enn deg og kan ikke vende seg til noen annen enn deg.

Gjør dine tjenere i stand, o min Gud, til å oppdage de ting som du ønsket for dem i ditt rike. Gjør dem enn videre kjent med hva han som er opprinnelsen til dine ypperste titler, har vært villig til å utholde, i sin kjærlighet til deg, for å gjenføde deres sjeler, slik at de kan haste for å nå den Elv som i sannhet er liv og vende sine ansikter i retning av ditt navn, den mest barmhjertige. Overlat dem ikke til seg selv, o min Gud! Dra dem ved din gavmilde gunst mot din inspirasjons himmel. De er kun fattige, og du er den altbesittende, den evig tilgivende, den mest medlidende.³³

INDIVIDET

Bahá'u'lláhs oppgave er å opprette menneskehetens enhet, han sier:

“Det Herren har forordnet som det ypperste bote-middel og det mektigste virkemiddel for å helbrede hele verden, er at alle dens folkeslag forenes i én universell Sak, én felles tro. Dette kan på ingen måte oppnås uten gjennom en dyktig, en allmektig og inspirert Leges kraft.”³⁴

Menneskeslektens enhet er oppfyllelsen av løftet som ble gitt av alle de foregående Guds budbringere, og den må baseres på den åndelige grunn som de har lagt, og som enda en gang er fornyet for denne tidsalder av Bahá'u'lláh.

Menneskeheten består av individuelle menn og kvinner, og for å skape forandringer i det menneskelige samfunn må vi begynne med dets medlemmer. Med mindre det skjer en forandring i individets liv, kan menneskehetens sanne brorskap aldri bli virkelighet.

Når vi betrakter individet, ser vi at det ikke ble skapt til å leve som et dyr. Når mennesket gir etter for sine dyriske instinkter, blir det verre enn et dyr. Bare når det foredler sine menneskelige dyder, blir det sitt navn

verdig. Som Guds talerør sier Bahá'u'lláh:

*“O Åndens sønn! Edel har Jeg skapt deg, likevel har du fornedret deg. Reis deg da henimot det du ble skapt til.”*³⁵

Alt i dette univers styres av bestemte lover. På vår jord kan vi se et mønster i de tilbakevendende årstidene og i livet hos plantene og dyrene rundt oss. Ingen av disse kan nekte å rette seg etter naturens lover. Kun mennesket har makt til enten å adlyde eller ikke adlyde de lovene som må styre dets liv. På det valget det gjør, hviler ikke bare dets lykke i denne verden, men også dets fremtidige fremgang når det forlater dette jordiske liv.

De fysiske instinkter som mennesket har til felles med dyreriket, er nødvendige for dets liv på denne planeten. Men mens dyret er fullstendig styrt av naturen og ikke kan overskride de grenser den setter, kan mennesket velge å holde sine instinktive begjær innenfor rimelighetens grenser eller å misbruke dem på en måte som ingen dyr noensinne gjør.

Menneskets intelligens kan hjelpe det til å bli herre over omgivelsene. Ved å bruke sin tenkeevne har det fullstendig forandret den verden det lever i. Men intelligensen alene gjør det ikke noe bedre enn barbaren; for med oppfinnelsen av kraftige våpen kan mennesket bli enda farligere enn før.

Foruten sin intelligens har mennesket i seg et mysterium som kan forbindes med det større mysterium bak universet. I de hellige bøker er dette blitt henvist til som

menneskets sjel eller dets sanne selv. Når denne åndelige natur i mennesket blir oppdratt og utviklet, hever det seg over dyrets verden og gjenspeiler Guds egenskaper. Både dets fysiske og mentale evner blir da brukt til å fremme sann sivilisasjon og oppnå virkelig lykke.

La oss derfor kaste et kort blick på noen av disse evige lover som styrer menneskets åndelige liv, og som dets fremgang avhenger av.

Kjærlighet

Det finnes forskjellige former for kjærlighet. Når vi diskuterer menneskets kjærlighet til sin Skaper, kan det være til hjelp om vi begynner med å tenke på en plantes forhold til solen. Plantens liv avhenger av solen, og hele dens vesen reagerer på strålene som bringer solens livgivende krefter til jorden. Vi kan derfor si at planten elsker solen. Menneskets åndelige liv avhenger av dets forhold til Gud. Men siden mennesket ikke er bare en plante, må det forstå dette forholdet mellom seg selv og sin Skaper og gi et bevisst gjensvar overfor de åndelige krefter som hjelper det til å vokse.

Planten kan ikke bevege seg over i sollyset hvis den er plassert på et mørkt sted. Mennesket har imidlertid evnen til å komme ut av en tilstand av åndelig armod. Men hvis det ikke er klar over nødvendigheten av å ta dette skrittet, vil det forbli hvor det er mens dets åndelige evner blir svakere og svakere inntil de helt slutter å fungere. Det er derfor vesentlig for mennesket å føle dette behovet i sitt hjerte og lære å "elske" Gud.

Ethvert menneskes sjel lengter etter Gud på samme måte som planten higer etter solen. Det er derfor mennesket ikke kan finne full indre fred og lykke før det har erkjent sitt behov for Gud og har forsøkt å strekke seg ut over seg selv mot sitt vesens Kilde. Materielt velvære og fysisk glede kan gi det en følelse av tilfredshet for en stund, men det vil snart kjenne seg utilfreds igjen. Bahá'u'lláh sier at Gud alltid roper til mennesket:

*“O sønn av det herlige syn! Jeg har inngitt deg et pust av Min egen ånd, så at du kan elske Meg. Hvorfor har du sviktet Meg og gitt din kjærlighet til en annen enn Meg?”*³⁶

Mange mennesker overser det faktum at de blir trukket mot noe høyere enn det menneskelige plan. Andre har lykkes i å undertrykke denne følelsen i en slik grad at det bare er ved store øyeblikk i livet, når dets overfladiske aspekter ikke lenger distraherer oppmerksomheten, at de får et glimt av den viktige sannheten som ligger begravet i deres hjerter. Atter andre synes nesten å skamme seg over å medgi at det kan være noen forbindelse mellom dem og Gud; han er blitt en avleggs idé som er vår moderne tid uverdigg. Det er sant at vi ikke lenger kan bøye oss for solen og stjernene eller tenke på en gammel herremann som sitter i skyene, men kan vi ikke ære “den ubegrensede høyere ånd” som den moderne vitenskapsmann står i ydmyk beundring overfor?

På samme måte som solen når ned til planten gjennom sine stråler, kommuniserer Gud med oss gjennom sine

budbringere, som vi kan forstå med vår menneskelige forstand og elske med hjertets fulle hengivenhet. Men det er farlig å tilbe den menneskelige personlighet hos noen av Guds budbringere, for dette vil forhindre oss fra å anerkjenne den samme guddommelige virkelighet når den fremtrer med et nytt navn, i en annen del av verden og under andre menneskelige kår. Det er som om vi skulle bli så knyttet til formen og rammen på speilet som en gang gjenspeilte lyset, at vi nektet å se det samme lys når det skinte gjennom et annet speil. Men hvis vi drages mot de guddommelige egenskaper som skiller Guds budbringer fra andre mennesker, da vil vi være i stand til å gjenkjenne ham hvor han enn fremstår.

Når menneskets hjerte drages mot Gud gjennom hans manifestasjon på jorden, har det opprettet et kjærlighetsbånd til sin Skaper. Og etter hvert som båndet vokser seg sterkere, vil det føle en overstrømmende kjærlighet til alt Gud har skapt. 'Abdu'l-Bahá gav en gang følgende eksempel: Når et tilsølt og krøllete kjærlighetsbrev når elskerens hender, så er ikke dette brevet mindre verdifullt på grunn av den forfatning det kom frem i. Det blir satt pris på fordi det er kommet fra en som er elsket. På samme måte kan vi lære å elske et medmenneske, uansett hvem det er, fordi det er Guds skapning.

Tjeneste

Kjærlighet til menneskeheten er det naturlige resultat av vår kjærlighet til Gud. Når vi elsker våre medmennesker, vil vi ønske å tjene dem. Bahá'u'lláh tillater ikke

et avsondret liv i askese. Han sier at vi bør leve blant våre medmennesker, dele deres gleder og sorger og forsøke å være til tjeneste for dem. En av måtene vi kan tjene dem på, er gjennom vårt daglige arbeid, uansett hva vår jobb eller vårt yrke måtte bestå i. Hvis vi gjør vårt arbeid med et oppriktig ønske om å være til tjeneste for andre, er det i seg selv tilbedelse. 'Abdu'l-Bahá forklarer:

“Den mann som tilvirker et ark skrivepapir så godt han formår, som samvittighetsfullt og av all sin makt konsentrerer seg om å gjøre det fullkomment, lovpriser Gud. Kort sagt, alt arbeid og alle anstrengelser som mennesket gjør av hele sitt hjerte, er tilbedelse, hvis det er tilskyndet av de høyeste motiver og vilje til å tjene menneskeheten. Dette er tilbedelse: Å tjene menneskeheten og å avhjelpe folkets nød.”³⁷

Bønn

Mennesket kan tilbe og prise Gud gjennom sitt daglige arbeid. Men dette er ikke tilstrekkelig. Det bør også bevisst kommunisere med sin Skaper. Bønn er sjelens føde.

Når et menneske har sultet en tid, kjenner det ikke lenger sultsmerter, skjønt kroppen ikke kan holde seg i live uten mat. Det samme er tilfelle med menneskets sjel. Hvis det ikke kommuniserer med Gud gjennom bønn, kan det hende at det ikke føler nødvendigheten av å gjøre det; men dets sjel vil trenge denne næringen for å forbli sterk og sunn.

I tidligere tider ba ofte folk fordi de ønsket noe, eller fordi de var redde for hva som kunne skje hvis de ikke æret en høyere makt. Bahá'u'lláh sier at mennesket bør lære å elske Gud og ha forbindelse med ham gjennom bønn lik en elsker som lengter etter å snakke med sin elskede. Den blotte gjentakelsen av ord er selvfølgelig uten verdi; men når vi lærer å be med hengivelse, kan vi øse av de åndelige velsignelser som strømmer fra kjærlighetens og barmhjertighetens Kilde.

I bahá'í-troen ledsages ikke bønn av noen form for rituale. Det som er viktig, er at hjertet er oppriktig og tankene samlet. Ofte oppnås dette gradvis først etter at man har gjort bønn til en fast vane.

For å lære oss hvordan vi skal be, har Bahá'u'lláh skrevet mange vakre bønner som har hjulpet tusenvis av mennesker, skjønt bønn også kan være uten ord. Dette er en av Bahá'u'lláhs bønner:

“Skap i meg et rent hjerte, o min Gud, og gi meg på ny en rolig samvittighet, o mitt håp! Ved kraftens ånd bestyrk du meg i din Sak, o min høyst elskede, og ved din herlighets lys åpenbar for meg din vei, o du mine lengsles mål! Ved din altoverskyggende veldes kraft løft meg opp til din hellighets himmel, o mitt vesens opphav, og gled meg ved din evighets milde vinder, o du som er min Gud! La dine evigvarende melodier ånde ro over meg, o min ledsager, og la ditt urgamle åsyns rikdom fri meg fra alt uten deg, o min Herre, og la budskapet om åpenbaringen av ditt uforgjengelige vesen bringe meg glede, o du som er den mest åpenbare av det åpenbare

og den mest skjulte av det skjulte!”³⁸

Bahá'u'lláh ber sine tilhengere om å be hver dag. Foruten de mange forskjellige bønner som kan brukes ved alle anledninger, har Bahá'u'lláh åpenbart tre obligatoriske bønner hvorav en bahá'í kan velge én til daglig bruk.

Faste

Dette er en annen av de lover som er blitt gitt i enhver religionsordning. Selv om faste først kan synes å være en fysisk lov – og kroppen har faktisk nytte av den – så er den vesentlig ment som åndelig disiplin.

I løpet av fasteperioden bør mye tid vies bønn og meditasjon. Og å avstå fra mat bør være en stadig påminnelse om en type avholdenhet som er enda viktigere, nemlig avholdenhet fra selvisk og kjødelig begjær. Vi bør gjøre en spesiell anstrengelse for å forandre uønskede vaner, for å granske våre tanker og motiver og foredle slike åndelige egenskaper som vil gjøre hver av oss til et bedre menneske.

I bahá'í-troen er faste ikke bindende for de syke, for vordende og diende mødre, for barn og gamle mennesker og for reisende.

Lidelse

Lidelse er av to slag. Det fins lidelse som mennesket ikke har noen kontroll over. For eksempel kan man være svært hengiven overfor sine foreldre; men man kan ikke

beskytte dem mot alderdom og død. Atskillelse fra dem vil volde sorg, men denne typen lidelse er en del av livet og er nødvendig for menneskets åndelige utvikling. Bahá'u'lláh skrev:

“Sørg ikke om det i disse dager og på dette jordiske plan er forordnet og åpenbart ting av Gud på tvers av deres ønsker, for dere har visselig dager med salig glede og himmelsk fryd i vente. Verdener, hellige og åndelig strålende, vil bli avdekket for deres øyne. Dere er forutbestemt av ham, i denne verden og hinsides, til å få del i deres goder, delta i deres gleder og motta en del av deres styrkende nåde. Til hver og en av dem vil dere uten tvil nå frem.”³⁹

Vi forstår kanskje ikke visdommen i å lide i denne verden, men det er ikke vanskelig å se at de som møter livets prøvelser og vanskeligheter med mot og sjelsstyrke, vokser seg sterkere ved denne erfaringen. Denne verdens helgener og helter har alle drukket dypt av sorgens beger.

Det finnes imidlertid en annen slags lidelse som står i motsetning til Guds plan for menneskeslekten, og som kommer fordi mennesket ikke adlyder de lover det burde følge. Krig, sult og sykdom er i denne kategorien. Vi bør ikke godta disse former for lidelse, men bør bestrebe oss til vårt ytterste for å fjerne dem. Dette kan vi gjøre hvis vi forener våre anstrengelser og følger den ledelse som Gud gir oss i enhver tidsalder.

Livet etter døden

De gode tingene i dette livet er her for at vi skal nyte dem, og vi kommer ikke noe nærmere Gud om vi skyr livets gleder. Vi bør imidlertid innse at vi ikke ble skapt for å leve som dyr på jorden og bare være opptatt av vår materielle velferd. Det er en hensikt med at vi er her.

Vårt jordeliv kan sammenlignes med barnets liv i mors liv. Selv om barnet på dette stadium bare er opptatt av å ta til seg næring, så utvikler det øyne og ører, lunger og lemmer som en forberedelse til livet i denne verden. Vi er også her for å forberede oss til et annet liv like forskjellig fra dette som livet i denne verden er forskjellig fra tilværelsen i mors liv.

For å glede seg over livet her på jorden i hele dets fylde trenger barnet å utvikle sine lemmer før det blir født. I motsatt fall vil fremgangen her i verden være liten eller til tider utebli nesten helt. I den kommende verden vil vi trenge våre åndelige evner, for uten dem vil også vi lide. Men det er en viktig forskjell mellom barnet som forbereder seg til denne verden og et tenkende menneske som forbereder seg til neste etappe på ferden. Barnet har ingen styring med sin utvikling og er derfor ikke ansvarlig for at lemmene utvikler seg naturlig. Vi, derimot, kan i dette liv bevisst forberede oss til den neste verden, og det må vi gjøre.

Kroppen er gitt oss slik at vi kan være i stand til å leve på jorden mens vi forbereder oss til en annen form for tilværelse. Når denne sannheten blir erkjent, vil vi slutte å oppføre oss som om våre fysiske fornøyer

var alt som betydde noe. Det vil ikke være behov for kroppen på det neste stadium av vår utvikling, og vi legger den fra oss når vi forlater dette liv på samme måte som en reisende forlater kjøretøyet som har ført ham til bestemmelsesstedet. Det eneste som da vil ha betydning for oss, vil være tilstanden for sjelen, som vil fortsette sin eksistens. Hvis vi har klart å pleie den med omhu, vil vi bli i stand til å nyte den neste verden, og vår fremgang der vil bli sunn og rask. Det er dette som menes med å komme til “himmelen”, å vinne “evig liv” og å nå en tilstand av absolutt lykkسالighet. Hvis vi på den annen side har forsømt den nødvendige forberedelse mens vi var i dette liv, vil vår fremgang i stor grad bli bremsset, og vi vil være i den ulykkelige tilstand som er blitt symbolisert som “helvete”, særlig fordi vi vil vite at vi ble gitt sjansen til å gjøre oss klar for livet der og nektet å gjøre noe med det. Vi bør derfor hele tiden gi akt på vår åndelige vekst nå, for det vil være for sent når livet her er forbi, og eventuelle velsignelser vi måtte motta i det neste liv, vil hovedsakelig avhenge av Guds nåde og ikke av det vi kunne ha vunnet ved våre anstrengelser i dette liv.

Når et menneske ønsker å trygge sin fysiske helse, søker det råd hos en dyktig lege. Men hvis det noensinne tenker på å skjytte sin åndelige velferd, tenker det merkelig nok ofte at det er helt i stand til å ta seg av den på egen hånd, selv om det sannsynligvis vet langt mer om kroppen enn om sjelen. Det kloke valg ville være å be om hjelp hos Guds budbringer, som er den guddommelige lege og først og fremst er opptatt av menneskehetens

åndelige helse. Til forskjell fra den menneskelige lege som kanskje ikke er interessert i vårt tilfelle, eller er ute av stand til å gi oss all den hjelp vi trenger, er den guddommelige lege fullt klar over vår tilstand og kan gi ufeilbarlig ledelse. Og hva mer er, i sin lengsel etter å hjelpe oss har han vært rede til å godta all den lidelse verden kan by på. Hvordan kan vi unnlate å adlyde en slik lege og nekte å undersøke det han har forordnet?

Hvis vi ønsker åndelig helse, er det nødvendig først å anerkjenne Guds budbringer og deretter å adlyde hans anvisninger. Det ville være dumt å anta at vi er i stand til å helbrede våre egne sykdommer. Og når vi har funnet den som kan hjelpe oss, ville vår kjennskap til ham være nytteløs med mindre vi godtok hans ledelse og omsatte den i praksis.

Guds budbringer forsikrer oss om at å anerkjenne hans stilling og adlyde hans lære vil bringe en slik glede at om vi kunne få bare et glimt av den lykke som er innen rekkevidde for ethvert menneske, ville vi om nødvendig være rede til å ofre alt vi har for å oppnå den.

Opplevelsen som vi kaller døden, fører oss til et liv som er umåtelig mye rikere og skjønnere enn vi noensinne kan forestille oss i denne verden. Vi burde være kloke nok til å forberede oss til den og se frem til den med forventning og håp, idet vi husker at Guds kjærlighet ikke er begrenset til dette jordeliv, men vil omgi oss i all evighet Bahá'u'lláh sier:

“O sønn av det høyeste! Jeg har gitt deg døden som en gledens budbærer. Hvorfor sørger du? Jeg skapte

lyset til å utbre sin stråleglans over deg. Hvorfor skjuler du deg bak slør?’⁴⁰

Når vi nå har diskutert noen av de grunnleggende åndelige lover som blir fornyet av Guds budbringer i hver tidsalder, så la oss nevne et par av Bahá'u'lláhs spesielle læresetninger for individet i denne religionsordningen.

Arbeid

Arbeid er nødvendig for alle som fysisk er i stand til det. Det må ikke finnes noen uvirksomme rike som er avhengige av andres arbeid, og ingen uvirksomme fattige som tigger til livets opphold. Bahá'u'lláh skriver:

“Det påhviler enhver av dere å beskjeftige seg med et yrke, så som håndverk, handel eller lignende. Vi har opphøyet deres beskjeftigelse med slikt arbeid til samme rang som å dyrke den ene sanne Gud.... Kast ikke bort deres timer på ørkesløshet og dovenskap, men vær beskjeftiget med det som vil gavne dere selv og andre.... De mest foraktede blant mennesker er i Guds øyne de som sitter og tigger.’⁴¹

Ervervelse av kunnskap

Bahá'u'lláh legger ganske stor vekt på opplæring i kunst og vitenskap og andre yrker. Han sier:

“Kunnskap er som vinger for menneskets liv og en stige for dets vei oppad. Å tilegne seg den er pålagt alle. Men man bør tilegne seg kunnskap om slike vitenskaper som kan gavne jordens folk, og ikke de som begynner med ord og slutter med ord....

Sannelig, kunnskap er en virkelig skatt for mennesket og en kilde til herlighet, gavmildhet, fryd, opphøyethet, oppmuntring og glede for det.”⁴²

“Kilden til håndverk, vitenskap og kunst er refleksjonsevnen. Bestreb dere på alle vis for at det fra denne fullkomne gruve kan stråle frem slike kunnskaps- og visdomsjuveler som vil fremme velferd og harmoni for alle jordens slekter.”⁴³

Lover om kosthold

Bahá’er blir oppmuntret til å passe på så vel sin fysiske som sin mentale og åndelige helse. Kroppens, sinnets og sjelens virkninger på hverandre er så store at vi bør forsøke å holde dem alle friske hvis vi ønsker å glede oss over et lykkelig og velbalansert liv.

I fortiden har mange av Guds budbringere bedt sine tilhengere om å følge strenge regler med hensyn til mat og drikke. Og når vi undersøker tilstandene på den tiden da disse lovene ble gitt, forstår vi visdommen i dem. Fordi vi i dag vet mye mer om kosthold og har forskjellige måter å gjøre ulike matvarer holdbare på, gir Bahá’u’lláh sine tilhengere nesten fullstendig frihet når det gjelder kosten. Noen menneskers sosiale skikker forhindrer dem imidlertid fremdeles fra å forstå de skadevirkningene

som vanedannende stoffer og rusdrikker har på menneskets sinn og kropp. Begge deler er forbudt av Bahá'u'lláh, unntatt for medisinske formål.

Ekteskap

Bahá'u'lláh fraråder sølibat. Ekteskapet er den naturlige tilstand og bidrar til individets og samfunnets helse. Fullstendig kyskheter før ekteskapet og absolutt trofasthet mot ens partner etter giftermålet er vesentlig. Monogami blir foreskrevet, og ekteskapet skal betraktes som en åndelig så vel som en fysisk forening. 'Abdu'l-Bahá forklarer dette:

“Bahá’í ekteskap består i at de to partene forplikter seg overfor hverandre og knytter sin hu og sitt hjerte til hverandre. Hver av dem må imidlertid utvise den største omhu for å bli grundig kjent med den annens karakter, slik at den bindende pakten mellom dem kan bli et bånd som vil vare evig. Deres hensikt må være denne: å bli kjærlige ledsagere og kamerater og å være ett med hverandre til evig tid....

Det sanne ekteskap for bahá’ier består i at ektemann og hustru bør være både fysisk og åndelig forenet, så de stadig kan høyne hverandres åndelige liv og kunne glede seg over evigvarende enhet i alle Guds verdener. Dette er bahá’í ekteskap.”⁴⁴

For en bahá’í er derfor ekteskapet en meget alvorlig sak. Det bør baseres på de to partenes kjærlighet til hver-

andre, og foreldre kan ikke arrangere ekteskap for sine barn slik folk gjorde i de fleste deler av verden på Bahá'u'lláhs tid, og slik de fremdeles gjør i mange land i dag. Ikke desto mindre må det innhentes samtykke fra alle levende foreldre av den vordende brud og brudgom før giftermålet kan finne sted. Dette fører til enhet mellom de to familiene og hindrer at noen styrter inn i ekteskapet fordi de tror de er forelsket, uten å forstå at de kanskje ikke passer for hverandre, og at deres ekteskap ikke vil hvile på fast grunn. Ettersom Bahá'u'lláh ikke tillater noen diskriminering av klasse, farge eller religion, bør ikke foreldre holde tilbake sitt samtykke på grunn av noen som helst fordom fra deres side, men kun ha parets sanne lykke i tankene.

Et ekteskap som er basert på to personers kjærlighet til hverandre og velsignet med foreldrenes samtykke, har mye bedre utsikter til å lykkes enn å mislykkes. Det er derfor skilsmisse sjelden forekommer blant bahá'ier. Bahá'u'lláh kritiserer skilsmisse i ganske bestemte ordelag, selv om han ikke forbyr den når to mennesker utvikler sterk avsky for hverandre.

Samarbeid

Uansett hvor riktig et individ måtte leve, har det ikke oppfylt hensikten med sitt liv på jorden før det lærer å leve og arbeide i harmoni med resten av menneskeheten.

Det kan ikke være noen tvil om at det finnes gode og oppriktige mennesker blant alle de mange tusener av forskjellige grupper i verden i dag som arbeider for sosial

og religiøs forandring til det bedre. Men fordi det ikke hersker enhet og samarbeid mellom disse oppriktige enkeltmenneskene, er mye av deres innsats bortkastet. Faktisk ser man ofte at de beste mennesker motarbeider hverandre i grupper som står mot hverandre.

Blant prinsippene som Bahá'u'lláh har gitt, finnes de prinsipper som må styre samfunnet slik at individene kan gå sammen og arbeide sammen for et felles ideal. Når folk aksepterer Guds plan for denne tidsalderen, vil de kunne forene sine ressurser og arbeide sammen, istedenfor at hver går sin egen vei og bruker sitt livs dyrebare dager til å drive med det som vedkommende selv mener har størst betydning.

Det forventes derfor av individet at det ikke bare forbedrer seg selv i dette livet, men at det også samarbeider med sine medmennesker for å skape et bedre samfunn. De prinsippene som Bahá'u'lláh har gitt for samfunnet, vil bli behandlet senere.

Merk: For et videre studium av de berørte tema henvises det til litteraturlisten bak i boken.

UTDRAG FRA BAHÁ'U'LLÁHS SKRIFTER

Da han hadde skapt verden og alt som lever og rører seg i den, valgte han... å tildele mennesket den enestående utmerkelse og evne å kunne kjenne ham og elske ham....⁴⁵

Hvor opphøyet er ikke det stade som mennesket kan nå, hvis det bare velger å oppfylle sin høye bestemmelse! Til hvilke dybder av fornedrelse kan det ikke synke, dybder som de ringeste av skapninger aldri har nådd! Grip, o venner, sjansen som denne Dag byr dere, og berøv ikke dere selv hans rike nådesutgytelser.⁴⁶

Se hvor sneversynte menneskene er. De ber om det som skader dem, og kaster fra seg det som gavner dem.... Vi finner noen mennesker som ønsker frihet og roser seg av det. Slike mennesker befinner seg i uvitenhetens dyp.

Frihet må til slutt føre til opprør, med flammer som ingen kan slukke.... Vit at legemliggjørelsen av frihet og dens symbol er dyret. Det som anstår seg mennesket, er å underkaste seg slike begrensninger som vil beskytte det mot dets egen uvitenhet og verne det mot skadevolderens fortred.⁴⁷

Reis dere, o folk, og beslutt dere, ved Guds veldes kraft, til å vinne seier over deres eget selv, slik at hele jorden kan bli løst og utfridd fra sin trelldom under sine tomme innbilningers guder....⁴⁸

Det som på denne Dag avholder dere fra å elske Gud, er intet annet enn verden.... Skulle et menneske ønske å smykke seg med jordens prydelser, bære dens kledning eller ta del i de fordeler den kan skjenke, så kan ingen skade vederfares ham dersom han ikke tillater noe som helst å komme mellom seg selv og Gud....⁴⁹

Verden er kun et skuespill, ørkesløst og tomt, det rene intet, som fortoner seg som virkelighet. Fest ikke deres hengivenhet ved den.⁵⁰

Dette er den Dag hvorpå Guds barmhjertighets hav er blitt åpenbart for menneskene, den Dag da hans kjærlige godhets Dagstjerne har utgytt sin stråleglans over dem, den Dag da hans rike nådes skyer har overskygget hele menneskeheten. Nå er tiden inne til å oppmuntre og forfriske de nedslåtte gjennom kjærlighetens og kameratskapets livgivende bris og vennlighetens og barmhjertighetens levende vann.⁵¹

Bønnfall den ene sanne Gud om at han må la dere få kjenne smaken av slike gjerninger som utføres på hans sti.... Glem deres eget selv og vend øynene mot deres neste.⁵²

Velsignet er den som foretrekker sin bror fremfor seg selv.⁵³

O dere som bor på jorden! Guds religion er til for å skape kjærlighet og enhet; la den ikke bli årsak til fiendskap eller splid.⁵⁴

Omgåes alle mennesker, o Bahás folk, i vennskapelighetens og kameratskapets ånd. Hvis dere kjenner en bestemt sannhet, hvis dere besitter en juvel som andre er berøvet, så del den med dem i et språk preget av den største vennlighet og velvilje. Hvis den blir mottatt, hvis den oppfyller sin hensikt, er deres mål nådd. Hvis noen skulle avslå den, så overlatt ham til seg selv og bønnfall Gud om å lede ham. Vokt dere for å behandle ham uvennlig.⁵⁵

Salige er de lærde som ikke er stolte av sine ferdigheter, og vel er det med de rettferdige som ikke spotter de syndefulle, men heller skjuler deres feiltrinn, så deres egne mangler kan forbli skjult for menneskenes blikk.⁵⁶

Smykk deres tunger, o folk, med sannferdighet, og pryd sjelen med ærlighetens smykke. Vokt dere, o folk, at dere ikke handler troløst mot noen.⁵⁷

Vi har sannelig valgt høflighet og gjort den til det sanne tegn på slike som er ham nær. Høflighet er i sannhet en kledning som passer alle mennesker, enten de er unge eller gamle. Vel er det med den som smykker sitt tempel med den....⁵⁸

Vær renslighetens vesen blant menneskene.... Vis under alle forhold en god oppførsel...⁵⁹

Vær gavmild i velstand og takknemlig i motgang. Vær din nestes tillit verdig, og betrakt ham med et lyst og vennlig ansikt. Vær en skatt for de fattige, en formaner for de rike, en besvarer av de nødlidendes rop, en beskytter av ditt løftes hellighet. Vær rettferdig i din dom og forsiktig i din tale. Vær ikke urettferdig mot noe menneske, og vis idel saktmodighet overfor alle mennesker. Vær som en lampe for dem som vandrer i mørke, en glede for de bedrøvede, en sjø for de tørstige, en havn for de fortvilede, en støtte og forsvarer for den som er offer for undertrykkelse. La redelighet og rettskaffenhet prege alle dine handlinger. Vær et hjem for den fremmede, en trøst for de lidende, et fast tårn for flyktninger. Vær øyne for de blinde og et ledende lys for de villfarendes føtter. Vær en prydelse på sannhetens åsyn, en krone på troskapens panne, en søyle i rettferdighetens tempel, et livsens åndepust for menneskeslektens legeme, et banner for rettferdighetens hærskarer, et lysende legeme over dydens horisont, dugg for det menneskelige hjertes jordbunn, en ark på kunnskapens osean, en sol på gavmildhetens himmel, en edelsten på visdommens diadem, et skinnende lys på din generasjons himmelhvelving, en frukt på ydmykhetens tre.⁶⁰

Kilden til alt godt er å sette sin lit til Gud, å underkaste seg hans bud og å være tilfreds med hans hellige vilje og

velbehag.

Essensen av kjærlighet består i at mennesket vender sitt hjerte til Den Elskede og løsriver seg fra alt annet enn ham og intet annet ønsker enn det som er hans Herres ønske.

Essensen av tro er få ord og gjerninger i overflod.... Et virkelig tap lider den som har tilbrakt sine dager i fullstendig uvitenhet om sitt selv.

Essensen av alt vi har åpenbart for deg, er rettferdighet, at mennesket frigjør seg fra ørkesløs innbilning og etterligning, beskuer hans herlige verk med enhetens øye og gransker alle ting med et forskende øye.⁶¹

Fra *De skjulte ord* av Bahá'u'lláh (Guds evige kallen til mennesket)

O åndens sønn! Mitt første råd er dette: ha et rent, godt og strålende hjerte, så at du får eie et urgammelt herredømme, uforgjengelig og evigvarende.

O åndens sønn! Høyest av alt elsker Jeg rettferdighet, vend deg ikke bort fra den hvis du søker Meg, og forsøm den ikke, så Jeg kan ha tillit til deg. Ved dens hjelp skal

du se med dine egne øyne og ikke gjennom andres øyne, og få visshet ved din egen kunnskap og ikke gjennom din nestes kunnskap. La ditt hjerte dvele ved dette – hvorledes du bør være. Sannelig, rettferdighet er min gave til deg og tegnet på Min kjærlige omsorg. Vend derfor ditt blikk mot rettferdigheten.

O menneskebarn! Vær du tilfreds med Meg og søk ingen annen hjelper. For bare Jeg kan noensinne fullbyrde deg.

O sønn av det høyeste! Til det evige kaller Jeg deg, og likevel søker du det som forgår. Hva har fått deg til å vende deg bort fra Vårt ønske og søke ditt eget?

O menneskebarn! Tal ikke om andres synder så lenge du selv er en synder. Dersom du overtrer dette bud, skal du forbannes, og dette bekrefter Jeg.

O tilværelsens sønn! Tillegg ikke noen sjel det du ikke ønsker tillagt deg, og tal ikke annerledes enn du lever. Dette er Min befaling til deg. Så rett deg etter den!

O tilværelsens sønn! Ransak deg selv hver dag før du kalles til regnskap; for døden skal komme over deg uten varsel og du skal trekkes til ansvar for dine handlinger.

O åndens sønn! Med lysets glade budskap hilser Jeg deg; fryd deg! Til hellighetens forgård kaller Jeg deg; ta tilflukt der, og du vil for alltid kunne leve i fred.

O menneskebarn! Om du så skulle jage gjennom rommets uendelighet og krysse den vidstrakte himmel, vil du allikevel ikke finne ro om du ikke underkaster deg Vår befaling og ydmyker deg for Vårt Åsyn.

O tilværelsens sønn! Ditt hjerte er Mitt hjem; gjør det rent og hellig, så Jeg kan stige ned i det. Din ånd er stedet for Min åpenbaring rens den, så Jeg kan manifestere Meg der.

O menneskebarn! Mang en dag er gått hen over deg mens du var opptatt med dine drømmer og tomme innbilninger. Hvor lenge skal du slumre på ditt leie? Løft ditt hode fra søvnen, for Solen har steget til senit; kan hende skal den skinne på deg med skjønnhetens lys.

SAMFUNNET

De humanitære og åndelige prinsipper som for flere tiår siden ble fremsatt av Bahá'u'lláh i det mørkeste Østen og formet av ham til et sammenhengende system, blir i tur og orden antatt av verden som kjennetegnene på en fremadskridende sivilisasjon, uten at man er klar over hvor de kommer fra.⁶²

Verden på Bahá'u'lláhs tid var svært forskjellig fra det den er i dag. Når vi, de mange problemene i dette århundre til tross, ser tilbake på samfunnsforholdene i det tidlige nittende århundre, kan vi takke Gud for at de dagene er forbi.

På den tid ble de fleste land i verden styrt av mektige enevoldsherskere. Rikdommen befant seg i hendene på noen få utvalgte mens folk flest overalt levde i ussel fattigdom. De rystende usanitære forholdene, de fryktelige sykdommene som feide gjennom byene og landsbyene, den fullstendige uvitenhet blant allmuen over hele verden, den grusomhet som de underprivilegerte ble behandlet med av sine herrer og mestere, den overtro og det fanatiske religiøse hat som florerte overalt – alt dette var tegn på det mørke som verden var hyllet i da Bahá'u'lláh forkynte sitt kall og skjenket menneskeheten sin lære.

Bahá'u'lláhs budskap var ikke rettet bare til det enkelte

menneske. Skjønt han la stor vekt på individets liv, gav han også mange praktiske læresetninger for gjenoppbyggingen av samfunnet. Han appellerte til verdens konger og herskere og til menneskehetens religiøse ledere overalt om å gå sammen om å gjennomføre de nødvendige forandringer. Han fortalte dem at Guds plan for denne dag er hele menneskeslektens enhet, og at de innviklede problemer som verden i dag står overfor, ikke kan løses før dens enhet først blir opprettet. Han advarte dem gjentatte ganger om at hvis de som hadde myndighetens tøyler i sin hånd, nektet å gjennomføre de prinsipper som Gud hadde gitt for den nye tidsalder, ville de påføre seg selv og sine undersåtter stor lidelse. I et gripende og majestetisk språk henvendte han seg til flere av datidens herskere enkeltvis. Andre henvendte han seg til samlet i sine mange skrifter. For lederne for verdens forskjellige religioner, som i de dager hadde stor makt over massenes liv, kunngjorde han at han var den de ventet på og oppfordret dem til å oppgi de fordommene som skilte dem, anerkjenne religionens enhet og lede sine folk til forening.

Da både verdens konger og religiøse ledere, stolte over sin egen makt og myndighet, nektet å lytte til Bahá'u'lláhs appell, forutsa han med dyp sorg de fryktelige ulykker som menneskeheten ville bli hjem søkt av, og de store lidelser som den ville måtte gjennomgå før den fattet sin egen dårskap og var rede til å godta Guds ledelse.

Skjønt ingen av de store på hans tid var rede til å forfekte hans Sak, forsikret Bahá'u'lláh sine tilhengere om at Gud på sin egen mystiske måte gradvis ville

bevirke den forvandling som trengtes i verden, og at de læresetningene som han hadde gitt, én etter én ville komme til å bli godtatt av folk overalt.

På de neste sidene skal vi kort diskutere noen av de prinsippene som Bahá'u'lláh gav for å helbrede samfunnsondene i denne tidsalderen og for å legge en fast grunnvoll som en verdenssivilisasjon må bli reist på.

Obligatorisk skolegang

Bahá'u'lláhs læresetninger om utdanning er helt klare. På en tid da skolegang for allmennheten var ukjent, selv i verdens mest utviklede land, appellerte Bahá'u'lláh til sine tilhengere om å undervise sine barn. Han sa:

“Enhver far er pålagt å undervise sin sønn og sin datter.... Den som oppdrar sin sønn eller en annens sønn, det er som om han har oppdratt en av mine sønner...”

Han la spesiell vekt på utdannelsen av piker, fordi de som fremtidige mødre ville ha stor innflytelse på oppdragelsen av sine barn. Men Bahá'u'lláh forklarte at utdanning ikke består i ren ervervelse av akademisk kunnskap. Barn bør også bli undervist i de åndelige normer, og karakterdannelsen bør vies stor oppmerksomhet:

“Skolene må først undervise barna i religionens prinsipper... men dette i en slik grad at det ikke skader barna ved å resultere i uvitende fanatisme

og *trangsynthet*. ”⁶⁴

Når foreldrene ikke har råd til utdannelse for barna, bør samfunnet betale med offentlige midler.

Like rettigheter for menn og kvinner

Bahá’í-troen lærer at menn og kvinner er like i Guds øyne, og at ingen av kjønnene er det andre overlegent. Hver av dem har noe å bidra med til verdens fremgang, og både menn og kvinner bør nyte de samme privilegier i samfunnet.

I fortiden led menneskeheten fordi kvinner ble behandlet som om de var underlegne, og ikke ble gitt sjansen til å utvikle sine evner. Når kvinner har den samme adgang til utdannelse, vil også de bli i stand til å dyrke sine slumrende talenter og gi sitt fulle bidrag til menneskehetens fremgang. Da han snakket om dette emnet, sa ’Abdu’l-Bahá:

*“Før er verden blitt regjert med makt, og mannen har hersket over kvinnen på grunn av sine, så vel legemlig som åndelig, sterkere og mer pågående egenskaper. Men nå begynner det å bli annerledes. Makten taper sitt herredømme, og åndelig årvåkenhet, intuisjon og egenskaper som kjærlighet og tjenstvillighet, som er kvinnens styrke, får overtaket. Den nye tid blir derfor mindre maskulin og mer gjennomtrengt av kvinnelige idealer, eller for å uttrykke det mer korrekt: de maskuline og feminine elementer i sivilisasjonen kommer til å bli bedre avbalansert.”*⁶⁵

Et universelt språk

En av Bahá'u'lláhs læresetninger sier at et språk enten bør bli oppfunnet eller valgt blant eksisterende språk for å inngå i skoleundervisningen verden over som språk nummer to. Alle barn vil da i tillegg til morsmålet lære det universelle språket som det vil kunne kommunisere med alle medlemmer av menneskeslekten på. Bahá'u'lláh skrev:

“Den dag nærmer seg da alle verdens folk vil ha antatt ett universelt språk og én felles skrift. Når dette blir oppnådd, vil det være som om et menneske gikk inn i sitt eget hjem, uansett hvilken by det måtte reise til.”⁶⁶

Bahá'í-troen har enhet i mangfoldighet som mål. Verdens forskjellige språk og kulturer bør alle beholde sine særpreg, men det må være et felles bindeledd mellom dem som kan bevirke full forståelse.

Religion og vitenskap

Et av de viktige prinsippene gitt av Bahá'u'lláh er at sann religion og sann vitenskap alltid er i overensstemmelse. Denne læresetningen ble gitt på en tid da en heftig konflikt raste mellom geistlige og vitenskapsmenn, og folk ble tvunget til å ta parti for den ene eller annen part.

Ifølge bahá'í-troen kan sann religion aldri stå i motsetning til vitenskapelige fakta; og Gud, som har gitt mennesket intellektet i gave, forventer ikke at det skal

legge det til side når det undersøker religiøs sannhet. Vitenskapelige teorier har ikke alltid vist seg å være riktige, men det betyr ikke at man bør godta ideer som går på tvers av all logikk og fornuft, fordi de fremføres i religionens navn.

Vitenskap så vel som religion er til tider blitt alvorlig misbrukt, men sann vitenskap, som oppdager universets lover og bidrar til vår materielle og mentale fremgang, kan aldri stå i motsetning til sann religion som åpenbarer åndelige sannheter.

Bahá'íer lærer å se på vitenskap og religion som menneskehetens to vinger. Med mindre begge vinger er sterke, kan vi ikke stige til fremskrittets høyder. Vitenskapen forsyner oss med redskaper og midler; religionen lærer oss hvordan vi skal bruke dem til vårt eget beste. Vitenskap uten religion fører til materialisme og ødeleggelse; religion uten vitenskap avler fanatisme og overtro. 'Abdu'l-Bahá sier:

“Når religionen, befridd for sin overtro, sine nedarvede skikker og uforstandige dogmer, viser at den er i overensstemmelse med vitenskapen, vil der vokse frem en stor forenende, rensende kraft i verden, som kommer til å feie bort alle kriger, all uenighet, alle uoverensstemmelser og stridigheter – og da skal hele menneskeheten bli forenet i kraften fra Guds kjærlighet.”⁶⁷

Begrensning av rikdom og fattigdom

Absolutt likhet når det gjelder rikdom, er umulig, fordi menneskenes evner og smak er forskjellige. Verdensordenen ville bli forstyrret hvis vi alle ble tvunget til å leve likt. Men Bahá'u'lláh lærer at samfunnet ikke må tillate ytterligheter verken av rikdom eller fattigdom. Angående dette emnet har han gitt visse generelle økonomiske prinsipper som, i likhet med så mange av hans andre læresetninger, gradvis er blitt akseptert av mange tenkende mennesker.

Betydningen av arbeid for ethvert arbeidsdyktig individ er allerede nevnt. For en bahá'í er arbeid en religiøs plikt, og når det blir utført i en ånd av tjeneste for andre, blir det betraktet som tilbedelse. Samfunnet må ikke tillate uvirksomme rike eller fattige å leve på fruktene av andre menneskers arbeid.

Bahá'u'lláh går inn for prinsippet om progressiv beskatning. Når en person tjener akkurat nok til å ha råd til et behagelig liv, bør vedkommende ikke beskattes. Men hvis inntekten overstiger vedkommendes behov, bør han betale til felleskassen, med økende skatteprosent etter hvert som overskuddet etter nødvendige utgifter øker. På den annen side, hvis et menneske på grunn av sykdom, en dårlig avling eller en annen grunn det ikke er ansvarlig for, er ute av stand til å skaffe de midler som er nødvendige for dets eget og familiens velbefinnende, bør det få bistand fra felleskassen. Man bør ikke la noe menneske leve under en viss standard.

Bahá'u'lláh har også gitt visse regler angående kapital

og arbeid. Han erklærer at en arbeider i tillegg til lønnen bør motta en viss prosent av kapitalutbyttet. 'Abdu'l-Bahá forklarer således:

*“Eiendomsbesittere, gruve- og fabrikkere skulle la arbeiderne foruten lønn få en viss rimelig prosent av overskuddet, slik at de ansatte foruten sin lønn vil motta en del av fabrikkens alminnelige inntekt, da de da ville føle seg ganske annerledes interessert i foretaket og legge hele sin sjel i arbeidet.”*⁶⁸

Verdens regjeringer må organisere et spesielt organ til å undersøke denne saken under full hensyntagen til både arbeidernes og kapitalistenes rettigheter:

*“De må utarbeide planer med klokskap og myndighet, så hverken kapitalistene lider uhyre tap eller arbeiderne kommer i nød. Loven bør utformes så moderat som mulig, og deretter skal det offentliggjøres at arbeidernes rettigheter vil bli ivaretatt på en betryggende måte, likeså at kapitalistenes rettigheter beskyttes. Når en slik alminnelig lov er vedtatt godvillig av begge parter, og der likevel skulle oppstå streik, må alle regjeringer i verden bekjempe den.”*⁶⁹

Selv om sosiale lover er nødvendige for å regulere rikdom, lærer Bahá'u'lláh at det økonomiske problem egentlig er av åndelig art. Når et folk sulter på grunn av fattigdom, er det et sikkert tegn på at det finnes tyranni et eller annet sted. De rike må bli villige til å gi frivillig

av sin overflod gjennom kjærlighet og medlidenhet for sine medmennesker, ikke fordi de blir tvunget til å gjøre det. Når folk blir klar over livets åndelige verdier og føler virkelig enhet med resten av menneskeheten, vil de ikke ønske å samle rikdom mens andre er trengende.

'Abdu'l-Bahá forsikrer oss at denne frivillige delingen av rikdom vil bli virkelighet:

*"I fremtiden vil det ikke være mulig for noen å samle store rikdommer ved andres arbeide. De rike vil bli villige til å dele. De vil komme til det gradvis, naturlig, etter eget ønske. Dette vil aldri oppnåes ved krig og blodsutgytelse."*⁷⁰

Et verdenssamvelde

For over hundre år siden oppfordret Bahá'u'lláh verdens konger og herskere til å bilegge sine stridigheter og arbeide sammen for hele menneskeslektens velferd. Han fortalte dem at tiden for bygging av store nasjoner og riker var omme.

Han lærte at menneskeheten har gått gjennom stadiene for å danne stammen, bystaten og nasjonen. Tiden er nå inne til å opprette et verdenssamvelde. I en tidsalder da det var nødvendig å forene krigende stammer og klaner til en nasjon, var fedrelandskjærlighet fortjenstfull og ble betraktet som den høyeste form for lojalitet. I dag, når ytterliggående nasjonalisme stenger veien for menneskehetens enhet, sier Bahá'u'lláh:

“Det tilkommer ikke ham å rose seg som elsker sitt land, men ham som elsker verden.”⁷¹

I den nye verdensorden kan det ikke være noen svake nasjoner. Jordens folkeslag vil møtes som likeverdige. Deres regjeringer vil alle være representert i et verdensparlament som vil være opptatt av alle nasjoners velferd og hele menneskehetens lykke.

Fremtidens verdenssamvelde vil bevare hver enkelt nasjons selvstyre og trygge individenes personlige frihet, men det vil kreve at verdens regjeringer oppgir retten til å ha våpenmakt unntatt for å holde orden innenfor landets grenser.

En verdensregjering støttet av en internasjonal styrke vil gjennomføre de lover som er nødvendige for å tilfredsstille nasjonenes behov og ordne forholdene mellom dem, og en verdensdomstol vil avgjøre eventuelle konflikter som måtte oppstå, selv når de impliserte parter ikke ber om at det gripes inn.

Planetens veldige ressurser vil bli utnyttet og samlet i et felles forråd til fordel for alle verdens mennesker, og et enhetlig system for valuta, mål og vekt vil forenkle og lette samkvemmet mellom nasjonene.

Når menneskeheten så er forenet og befridd for krigens forbannelse, vil den bruke de enorme midler og ressurser den disponerer for slike formål som å heve levestandarden, fremme utdanning, gjøre slutt på sykdom, utvikle vitenskapen, dyrke kunst og skape fremgang for menneskehetens åndelige så vel som materielle liv på jorden.

En verdenssivilisasjon vil således se dagens lys, og enhver rase og nasjon vil bidra med sitt beste til den.

Verdensfred

Når verdens folk godtar sannheten i Guds budskap og bevisst arbeider for å bygge et nytt samfunn grunnlagt på de åndelige og sosiale lover han har gitt for vår tid, da vil “Den største fred” komme, og gullalderen med fred og rettferdighet forutsagt av fortidens budbringere vil bli innledet.

Imidlertid forutsa Bahá'u'lláh at før den tid vil stridsmidlene anta så uhyggelige dimensjoner at verdens regjeringer vil bli tvunget til å komme til en slags enighet om å avskaffe krig. Han sa at når dette stadium blir nådd, vil “Den mindre fred” bli grunnlagt – en fred som vil tjene som innledning til den tid da Guds plan for menneskeheten vil bli godtatt i sin helhet og hans styre på jorden vil bli allment anerkjent.

Hvis vi ønsker å forstå den fulle betydning av Bahá'u'lláhs budskap og den virkning det har hatt på verden i løpet av de siste hundre år, bør vi huske på hvilken tid hans lære ble fremsatt i og se hvor langt vi er kommet

Bahá'u'lláh selv forsikret sine tilhengere om at både materielle midler og en tvingende politisk og økonomisk

nødvendighet snart ville bane veien for verdensenhets. Oppfinnelsen av moderne transport- og kommunikasjonsmidler i løpet av nesten en menneskealder har nå fjernet alle fysiske hindringer i verden. Nødvendigheten av internasjonal forståelse er alminnelig akseptert, og nasjonenes store avhengighet av hverandres hjelp og samarbeid har allerede tvunget oss til å opprette en form for internasjonal organisasjon, selv om den bare er et forsiktig skritt i retning av å opprette det verdenssamvelde som Bahá'u'lláh imøteså.

Men menneskeheten som helhet er ennå ikke oppmerksom på sin strålende skjebne og klynger seg til en forgangen tidsalders idealer. Resultatet av dette – slik Bahá'u'lláh gang på gang forutsa – er katastrofalt. Krigene og katastrofene som en etter en har rammet oss i så hurtig rekkefølge helt siden Bahá'u'lláh advarte oss, har ennå ikke åpnet våre øyne for sannheten i situasjonen. Fryktelige ulykker, sa han, vil fortsette å plage verden inntil den tid da vi vender ansiktet mot Gud og lærer å sette vår lit til ham.

UTDRAG FRA BAHÁ'U'LLÁHS SKRIFTER

Jorden er kun ett land og menneskeheten dets innbyggere.⁷²

Enhetens tabernakel er reist; betrakt ikke hverandre som fremmede. Dere er fruktene på ett tre og bladene på én gren.⁷³

O stridende folk og slekter på jorden! Vend blikket mot enhet, og la strålene fra dens lys skinne på dere. Kom sammen og beslutt dere for Guds skyld til å utrydde det som er kilden til uenighet mellom dere.⁷⁴

Alle mennesker er skapt for å føre videre en evig fremadskridende sivilisasjon.... Å opptre som dyrene på marken er mennesket uverdigg. De dyder som anstår dets verdighet, er overbærenhet, barmhjertighet, medfølelse og kjærlig omsorg overfor alle jordens folk og slekter.⁷⁵

De som er forlenet med oppriktighet og trofasthet, bør omgås alle jordens folk og slekter i glede og fryd, for omgang med mennesker har alltid befordret og vil fortsette å befordre enhet og harmoni, som igjen bidrar til å opprettholde orden i verden og til å gi nasjonene nytt liv.⁷⁶

Den er i sannhet et menneske, som i dag stiller seg til tjeneste for hele menneskeheten.⁷⁷

Livskraften i menneskets tro på Gud er ved å dø ut i alle land. Intet mindre enn hans styrkende medisin kan noensinne fornye den. Ugudelighetens tæring eter seg inn i det menneskelige samfunns innerste organer; hva annet enn hans mektige åpenbarings eliksir kan rense og gjenopplive det?⁷⁸

Den allvitende lege har fingeren på menneskehetens puls. Han oppdager sykdommen, og i sin ufeilbare visdom foreskriver han legemidlet Enhver tidsalder har sitt eget problem.... Det legemiddel som verden behøver i sine nåværende lidelser, kan aldri være det samme som en senere tidsalder kan trenge. Vær omhyggelig oppmerksom på behovene i tiden som dere lever i, og la deres overlegninger dreie seg om dens påtrengende behov og fornødenheter.⁷⁹

Se hvordan verden hver dag hjemsesøkes av en ny ulykke. Dens trengsel blir stadig større.... Dens sykdom nærmer seg et fullstendig håpløst stadium siden den sanne lege forhindres fra å anvende botemidlet mens ukyndige utøvere betraktes med velvilje og gis full handlefrihet.⁸⁰

Det påhviler dem som bestemmer å utvise måtehold i alle ting. Hva som enn overskrider måteholdets grenser, vil opphøre å utøve en velgjørende innflytelse. Ta for eksempel slike ting som frihet, sivilisasjon og lignende.

Uansett hvor velvillig forstandige mennesker måtte betrakte dem, så vil de, hvis de overdrives, utøve en skadelig innflytelse på menneskene.... Hvor lenge vil menneskeheten ture frem i sin egensindighet? Hvor lenge vil uretten fortsette? Hvor lenge skal kaos og forvirring herske blant menneskene? Hvor lenge vil uenighet skape uro i samfunnet? Akk, fortvilelsens vinder blåser fra alle kanter.... Tegnene på truende rystelser og kaos kan nå fornemmes, for den rådende orden synes å være sørgelig mangelfull.⁸¹

Den tid må komme da det vil bli alminnelig erkjent at det er tvingende nødvendig å arrangere en veldig, en altomfattende sammenkomst av mennesker. Jordens herskere og konger må nødvendigvis være til stede og må, som deltagere i dens forhandlinger, overveie slike ordninger og virkemidler som vil legge grunnen for verdens Store Fred blant menneskene. En slik fred krever at stormaktene bestemmer seg for å være helt enige innbyrdes, så det kan bli ro blant jordens folk. Skulle en konge gripe til våpen mot en annen, bør alle reise seg i fellesskap og stanse ham. Hvis dette blir gjort, vil verdens nasjoner ikke lenger behøve noen væpnede styrker, unntatt for å bevare sikkerheten i sine riker og holde orden innenfor sine områder. Dette vil sikre fred og tilfredshet for alle folk, regjeringer og nasjoner.⁸²

O dere folkevalgte representanter i alle land! Rådslå sammen, og vær kun opptatt av det som gavner

menneskeheten og bedrer dens tilstand, hvis dere er av de årvåkne.⁸³

Legg ikke gudsfrykten til side, o jordens konger, og vakt dere, at dere ikke overskrider de grenser som den allmechtige har fastsatt.... Vær årvåkne, så dere ikke behandler noen med urettferdighet, enn ikke så meget som et sennepskorn....

Bilegg deres stridigheter og reduser deres krigsmakt, slik at byrden av deres utgifter kan bli lettere.... Frykt Gud, og vakt dere for å overskride måteholdets grenser og bli regnet blant de ødsle....

Stol ikke på deres makt, deres hærer og deres skatter. Sett all deres lit og fortrøstning til Gud, som har skapt dere, og søk hans hjelp i alle deres anliggender....

Vit at de fattige iblant dere er betrodd i deres varetekt av Gud. Ta dere i akt, at dere ikke svikter hans tillit, at dere ikke farer urettferdig frem mot dem....

Hvis dere ikke gir akt på de råd som ... vi har åpenbart i denne tavle, vil dere anfalles av guddommelig straff fra alle kanter, og mot dere vil hans rettferdighets dom bli avsagt.... Ha barmhjertighet med dere selv og med dem som er under dere.⁸⁴

Den ene sanne Gud vitner for meg, og hans skapninger vil avlegge vitnesbyrd, om at jeg ikke et øyeblikk tillot meg selv å bli skjult for menneskenes øyne, ei heller samtykket jeg i å skjerme min person mot deres krenkelser.... Mitt formål er intet annet enn verdens forbedring og sinnsro for dens folkeslag. Menneskehet-

ens velvære, fred og trygghet lar seg ikke oppnå med mindre og før enn dens enhet er fast grunnlagt. Denne enhet kan aldri oppnås så lenge man lar de råd som den høyestes Penn har åpenbart, gå upåaktet hen.⁸⁵

Gud gi at enhetens lys kan omslutte hele jorden og at seglet “riket er Guds” kan bli preget alle dens folk på pannen.⁸⁶

TREDJE DEL

BAHÁ'Í-ADMINISTRASJONEN

*Snart vil den nåværende orden rulles
sammen og en ny spres ut i dens sted.⁸⁷*
— Bahá'u'lláh —

Appellen om enhet hadde lydt. Den milde Báb, den unge herolden for en ny tidsalder, hadde ofret livet for å berede veien for den. Bahá'u'lláh, som var bestemt til å bære dens budskap, led all den ydmykelse og forfølgelse som to despotiske herskere og deres mektige presteskap kunne overøse ham med. Over tjue tusen menn og kvinner ble torturert til døde fordi de trodde på den nye Saken og brøt med urgammel overtro og fordommer som skilte dem fra deres medmennesker. Og 'Abdu'l-Bahá, som i hele Østen og Vesten ble hyllet som legemliggjørelsen av menneskelige dyder av alle som kjente ham, ble tvunget til å tilbringe det meste av sitt dyrebare liv i fengsel fordi han så uforferdet kjempet for enhetens sak.

Skjønt Bahá'u'lláhs budskap møtte all slags motstand helt fra fødselen av, slo det gradvis rot i menns og kvinners hjerter rundt om i verdens ulike land. Folk som hadde sett med fortvilelse på de utallige politiske, rasemessige og religiøse stengsler som splittet menneskeheten, og hadde oppgitt alt håp om sann enhet,

fant i Bahá'u'lláhs lære et budskap som fylte dem med håp og inspirerte dem til handling. Og mindre enn et århundre etter at Bahá'u'lláh hadde forkynt sitt kall for verden, ble et kronet overhode beveget til å skrive:

“Hvis Bahá'u'lláhs eller 'Abdu'l-Bahás navn noen sinne kommer til deres oppmerksomhet, så legg ikke deres skrifter fra dere. Let frem deres bøker, og la deres herlige, fredsbringende, kjærlighetsskapende ord og lærdom synke ned i deres hjerter slik de har gjort i mitt...”⁸⁸

“Bahá'í-læren bringer fred og forståelse.

Den er som et vidt favntak som samler alle dem som lenge har søkt etter ord som gir håp.”⁸⁹

Dette “vide favntak” har nå samlet folk fra alle verdens nasjoner, raser og religioner og forenet dem i en felles tro. Bahá'u'lláh oppfordrer dem til å bevise sin tro, ikke med ord, men med gjerninger.

“Mest forsømmelig blant mennesker er den som hengir seg til tom ordstrid og søker å opphøye seg over sin bror. O brødre! La gjerninger og ikke ord være deres pryde.”⁹⁰

Om resten av verden nektet å la seg engasjere i arbeidet for enhet, så var ikke Bahá'u'lláhs tilhengere i tvil om den oppgaven de hadde foran seg. De måtte bygge opp sine institusjoner på det lokale, nasjonale og

internasjonale plan og arbeide sammen som en forenet gruppe.

Bahá'í-administrasjonens prinsipper ble fastsatt av Bahá'u'lláh selv, så systemet kan ikke sammenlignes med andre religiøse organisasjoner der tilhengerne bestemte mønsteret for sine institusjoner etter at grunnleggeren av deres tro var gått bort.

Der er et annet viktig trekk ved bahá'í-troen som er forskjellig fra enhver annen tro – Bahá'u'lláh utpekte i sin egen levetid 'Abdu'l-Bahá som “Paktens Midtpunkt”. Han erklærte uttrykkelig, i skriftlig form, at etter hans egen bortgang skulle alle tilhengerne vende seg til 'Abdu'l-Bahá for å få veiledning om alt som ikke var klart for dem. Skjønt bahá'ier alltid blir oppmuntret til å diskutere sin tros lære og gi uttrykk for sine individuelle synspunkter på et hvilket som helst emne, så har ingen bahá'í, uansett hvor lærd og helgenren vedkommende måtte være, rett til å hevde at hans egne synspunkter er de eneste rette og forvente at hans medtroende skal akseptere hans tolkning av Bahá'u'lláhs lære. Kun 'Abdu'l-Bahá ble gitt myndighet til å forklare eller fortolke Bahá'u'lláhs skrifter. På denne måten ble bahá'í-troen beskyttet mot å bli splittet opp i sekter og grupper.

I sitt testament inngikk 'Abdu'l-Bahá en lignende pakt med verdens bahá'ier. Etter ham skulle de akseptere Bahá'u'lláhs administrasjonsordning og vende seg til Shoghi Effendi som Sakens Beskytter. Andre forholdsregler ble også tatt, både av Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá, for å sikre bahá'í-troens enhet, og disse vil bli diskutert

når vi ser nærmere på bahá'í-institusjonenes forskjellige funksjoner.

Det foreløpige grunnlag for disse institusjoner ble lagt i 'Abdu'l-Bahás dager, men det var under Beskytterens ledelse at de ble fast etablert rundt om i verden. På de følgende sider vil vi ta i nærmere øyesyn hvordan bahá'í-ier slutter seg sammen til felles innsats for de idealene de alle tror på.

* **

Etter hvert som denne administrasjonsordningen blir mer utbredt og befestet, vil den ... bli betraktet ikke bare som kjernen i, men som selve mønsteret for den nye verdensorden, som i tidens fylde er bestemt å skulle omfatte hele menneskeheten.⁹¹

— Shoghi Effendi —

Religion uten presteskap

Bahá'u'lláh sa at tiden for et profesjonelt presteskap er forbi. I tidligere tider var det nødvendig at en gruppe mennesker spesialiserte seg på å bestyre samfunnets religiøse anliggender, og de oppriktige anstrengelser som ble gjort av mange uselviske og hengivne munkere og prester som viet livet til å hjelpe den ulærde allmuen og til å gjøre den kjent med dens religiøse forpliktelser, må ikke glemmes eller forkleines. Denne tidsalders krav skiller seg imidlertid fra kravene i forgangne tidsaldre. I dag bør ethvert individ få en sunn moralsk oppdragelse

og akademisk utdanning, bli oppmuntret til å undersøke religiøse læresetninger med et uhildet sinn og ta det fulle ansvar for sin egen tro og sine egne handlinger.

I bahá'í-troen er det derfor ikke noe profesjonelt presteskap. Ethvert medlem, mann som kvinne, blir oppfordret til å bidra med sitt når det gjelder å bestyre samfunnets anliggender. Slike plikter som gjennomføringen av bahá'í vielsesseremonier og offisielle begravelsesriter blir utført under ledelse av åndelige råd.

Det lokale åndelige råd

På hvert sted der det bor ni bahá'ier som har nådd en alder av tjueen år, danner disse sitt lokale åndelige råd. Dersom det er flere enn dette, blir det hvert år valgt ni medlemmer ved hemmelig, skriftlig avstemning. Enhver bahá'í på tjueen år eller mer, mann eller kvinne, kan stemme og bli valgt inn på rådet.

Ingen kan bli nominert til medlemskap, og selv ikke nære venner, eller mann og kone, har lov til å påvirke hverandres synspunkter på hvem de bør velge. I løpet av året har bahá'iene rikelig anledning til å bli kjent med hverandre; og ved tiden for valgene bør hver enkelt, med en oppriktig og andektig holdning, grundig overveie hvem man mener ville være best skikket til å tjene på det lokale råd.

Bahá'ier verden over danner eller velger sine lokale åndelige råd den 21. april, som blir feiret som dagen da Bahá'u'lláh kunngjorde sitt kall.

Det lokale råds plikter

Vi bør alltid ha i tankene at bahá'í-administrasjonen er et middel som Bahá'u'lláhs åndelige formål og prinsipper må finne uttrykk gjennom i verden. Derfor har de valgt bahá'í-representanter på hvert sted en hellig plikt overfor menneskeheten som helhet. Blant deres plikter er å legge forholdene til rette for å gjøre Bahá'u'lláhs budskap kjent for dem som ikke tidligere har hørt om det; å beskytte troen mot mennesker som måtte ønske å mistolke dens læresetninger; å fremme kjærlighet og enhet blant medlemmene i deres samfunn; å yte hjelp til fattige, syke, uføre, foreldreløse og enker, uten hensyn til farge, kaste eller tro; å fremme materiell og åndelig opplysning blant unge mennesker; å skaffe til veie midler for utdanning av barn; å opprettholde regelmessig korrespondanse med andre bahá'í-sentre verden over, utveksle nyheter med dem om sine aktiviteter og dele de gledelige nyheter de mottar med alle sine medarbeidere; å oppmuntre og stimulere utviklingen av forskjellige bahá'í-publikasjoner; å arrangere regelmessige bahá'í-møter og organisere sammenkomster med det formål å fremme sine medmenneskers sosiale, intellektuelle og åndelige interesser.

Dette er noen av de viktige forpliktelser som ethvert åndelig råd har. På mange steder der troen er tilstrekkelig utbredt, kan rådet ha behov for hjelp fra forskjellige komiteer. Disse komitéene blir utpekt av rådet blant bahá'íene i lokalsamfunnet. Rådet gir retningslinjer for hver komités oppgave og fører oppsyn med arbeidet den gjør. Bahá'í-ungdom under tjueen år kan tjene på komitéer.

Rådets medlemmer

Rådets medlemmer har viktige plikter å utføre, men ingen spesielle privilegier i samfunnet. I en forklaring av rådsmedlemmenes holdning og ansvar skrev Beskytteren:

“Deres funksjon er ikke å diktere, men å rådslå, og å rådslå ikke bare seg imellom, men så mye som mulig med vennene som de representerer. De må ikke betrakte seg selv i noe annet lys enn som utvalgte redskaper for en mer effektiv og verdig presentasjon av Guds Sak. De bør aldri bli ledet til å anta at de er den fremste prydd for Sakens legeme og i seg selv andre overlegne i dyktighet eller fortjeneste, og at de er de eneste som fremmer Sakens lære og prinsipper. De bør gå til oppgaven med den ytterste ydmykhet og bestrebe seg – ved sin fordomsfrihet, sin sterke rettferdighetssans og pliktfølelse, sin oppriktighet, sin beskjedenhet, sin fullstendige oppofrelse for vennenes, Sakens og menneskehetens velferd og interesser – på å vinne ikke bare tillit og ekte støtte og respekt fra dem som de tjener, men også deres aktelse og sanne hengivenhet. De må til alle tider unngå en ekskluderende holdning, en atmosfære av hemmelighetsfullhet, legge av seg en herskesyk innstilling og bannlyse all slags fordom og lidenskap fra sine overveielser.... Og når de bes om å komme frem til en bestemt avgjørelse, bør de, etter sindig, ivrig og hjertelig rådslagning, vende seg til Gud i bønn og med alvor, overbevisning og mot avgi sin stemme og rette seg etter flertallets mening...”⁹²

Rådslagning

Rådslagning mellom rådets medlemmer er av største betydning. Faktisk kan ikke bahá'í-administrasjonen fungere uten rådslagning. Det er to viktige faktorer som bahá'ier alltid må huske. For det første at enhver har rett til å uttale seg: vedkommende er fri til å gi uttrykk for sin samvittighet og si sin personlige mening. For det andre: når man har fremlagt sine synspunkter, må man ikke dogmatisk holde fast ved dem med total ringeakt for andres meninger. Man bør alltid være rede til å undersøke idéer fremsatt av andre og rådslå med dem i enhver sak i en ånd av oppriktig fellesskap. Når rådslagningsprinsippet anvendes i et råd, blir den beslutning man kommer frem til, som regel svært forskjellig fra og langt bedre enn noe av det som de enkelte medlemmer hadde i tankene da de begynte sine diskusjoner.

Når de har hørt synspunktene fra hver enkelt og rådslått sammen om den foreliggende sak, kommer rådsmedlemmene svært ofte frem til en enstemmig beslutning. Hvis dette ikke skjer, blir flertallets avgjørelse rådets beslutning. Denne beslutningen blir da helhjertet støttet, ikke bare av rådets medlemmer, men av hele det lokale bahá'í-samfunn. Ingen bør kritisere rådet eller handle i strid med dets beslutninger. Visdommen i dette er klar, for dersom enhver bahá'í ønsket å styre samfunnets anliggender etter sin egen vurdering, ville forvirringen ta overhånd og enhetens ånd bli fullstendig ødelagt. Det enkelte medlem har imidlertid rett til å be rådet om å revurdere sin avgjørelse hvis det er overbevist

om at det er begått en alvorlig feil.

'Abdu'l-Bahá forklarer nødvendigheten av sann rådslagning rådsmedlemmene imellom:

“Dets medlemmer må rådslå sammen på en slik måte at det ikke kan lede til misstemning eller strid. Dette kan best oppnås når hvert medlem uttrykker sin mening i full frihet og fremfører sin argumentasjon. Om noen skulle komme med innvendinger, må han ikke på noen måte føle seg såret, for ikke før saken er diskutert fullt ut, kan den rette fremgangsmåte åpenbares. Sannhetens lysgnist kommer først etter at ulike oppfatninger har støtt sammen. Hvis det etter diskusjon treffes et enstemmig vedtak, så er dette vel og bra; men dersom det, Gud forbyde, skulle oppstå meningsforskjeller, må stemmeflertallet råde.”⁹³

“Den første betingelse er absolutt kjærlighet og harmoni blant rådsmedlemmene.... Den andre betingelse: De må, når de kommer sammen, vende sine ansikter mot riket i det høye og be om hjelp fra herlighetens rike. Deretter må de med den største hengivenhet, høflighet, verdighet, omtanke og beherskelse gi uttrykk for sine synspunkter. I enhver sak må de søke sannheten og ikke pukke på sin egen oppfatning, for stahet og påståelighet i ens synspunkter vil til sist lede til strid og kjekling, og sannheten vil forbli skjult. De ærede medlemmer må i full frihet uttrykke sine egne tanker, og det er på ingen måte tillatt for noen å forkleine en annens tanke ... og skulle meningsforskjeller oppstå, må stemmeflertallet

råde, og alle må adlyde og bøye seg for flertallet...

... Alle diskusjoner må begrenses til åndelige temaer som angår sjelens oppdragelse, undervisning av barn, støtte til de fattige, hjelp til de svake i alle samfunnslag i verden, vennlighet mot alle folkeslag, utbredelsen av Guds dufter og opphøyelsen av hans hellige Ord. Skulle de bestrebe seg på å oppfylle disse betingelser, så blir dette rådet midtpunktet for guddommelige velsignelser, de guddommelige bekreftelsens hærskarer skal komme dem til hjelp, og dag etter dag skal de motta en ny åndsutgytelse.’⁹⁴

Nittendagsfesten

Alle bahá’ier i et samfunn kommer med jevne mellomrom sammen for å be, rådslå om sitt arbeid og styrke sine vennskapsbånd. Denne sammenkomsten blir kalt nittendagsfest, for den finner sted hver nittende dag.

Festen er delt i tre deler. Den første delen består av et åndelig program med bønner fra bahá’í-skriftene. Under den andre delen informerer det åndelige rådet samfunnet om sine aktiviteter og rådslår med dets medlemmer om sitt arbeid og sine problemer. Formannen bør sørge for at alle som er til stede, får anledning til å gi uttrykk for sine synspunkter og ta del i rådslagningen. De forslag som blir gitt på nittendagsfesten, blir nedtegnet av sekretæren for så å bli tatt opp til omhyggelig overveielse på det åndelige råds møte. På denne måten kan hver enkelt bahá’í bidra til samfunnets styre og stell selv om vedkommende ikke er medlem av rådet, skjønt den endelige avgjørelsen

ligger hos det valgte organ.

I løpet av denne perioden blir også brev, nyheter og rapporter fra andre kanter av landet og verden for øvrig lest og diskutert.

Den tredje og siste delen av festen er rent sosial. Den har til hensikt å fremme enhet og vennskap blant samfunnets medlemmer.

Tusenvis av slike sammenkomster blir nå holdt i løpet av samme døgn i moderne hus så vel som i jordhytter, skyskrapere, wigwamer og igloer, under åpen himmel på en rydning i jungelen eller i møtesalen i en vakker bygning. Hvor de enn måtte komme sammen, hvilken farge, hvilket språk eller hvilken sosial rang de enn måtte ha, så er de som tar del i en nittendagsfest, fullt klar over at de er deler av en stor enhet som ingenting kan ødelegge.

Bahá'í-kalenderen

Før vi går videre med administrasjonen, så la oss stoppe opp og se på datoene som nittendagsfestene holdes på.

Mange forskjellige slags kalendere er i bruk i verden i dag, og ingen av dem stemmer overens. Bahá'ier som lever i forskjellige samfunn, gjør bruk av et nytt kalender-system som ble innført av Báb. Denne kalenderen begynner med den nye religionsordningens fødsel og er delt inn i nitten måneder med nitten dager i hver, og hver måned har fått navn etter en av Guds egenskaper. Mellom de to siste månedene er det fire innskutte dager (fem i

skuddår) for å tilpasse kalenderen til solåret. Nyttår blir fastsatt astronomisk og begynner ved vårjevndøgn (vanligvis 21. mars).

Nittendagsfestene blir holdt på den første dagen i hver av de følgende månedene:

Månedens navn	Første dag
1 glans	21. mars
2 herlighet	9. april
3 skjønnhet	28. april
4 storhet	17. mai
5 lys	5. juni
6 barmhjertighet	24. juni
7 ord	13. juli
8 fullkommenhet	1. august
9 navn	20. august
10 makt	8. september
11 vilje	27. september
12 kunnskap	16. oktober
13 kraft	4. november
14 tale	23. november
15 spørsmål	12. desember
16 ære	31. desember
17 myndighet	19. januar
18 herredømme	7. februar
innskutte dager	26. februar - 1. mars
19 opphøyethet	2. mars

Det nasjonale åndelige råd

De lokale åndelige råd tar seg av bahá'íenes anliggender i hver by og kommune. Det kan være dusinvis eller hundrevis av lokale råd i ett land. Disse rådene ligger innenfor et nasjonalt åndelig råds myndighetsområde, og dette rådet leder, stimulerer, forener og samordner alle bahá'íenes aktiviteter i vedkommende land.

Fra sitt område velger lokale samfunn hvert år delegater som skal delta på et nasjonalt årsmøte, og disse delegatene velger ni bahá'íer fra hele landet til å tjene på det nasjonale åndelige råd for det året. Som ved ethvert bahá'í-valg foregår det ingen nominasjon eller propaganda av noe slag, og enhver som har nådd en alder av tjueen år, kan bli valgt. Ved hemmelig valg stemmer delegatene på dem som de samvittighetsfullt mener "best kan kombinere de nødvendige egenskapene ubetvilt lojalitet, uselvsk oppofrelse, et veltrenet sinn, anerkjent dyktighet og moden erfaring."⁹⁵

Det nasjonale råd er overordnet de lokale råd, og avgjørelser fattet av et nasjonalt råd blir støttet av alle lokale råd innen dets myndighetsområde. Det nasjonale råd tar seg vanligvis av saker av nasjonal betydning og overlater organiseringen av saker i den enkelte by eller kommune til det lokale organs eget skjønn, men er alltid rede til å bistå sine lokale råd hvis de skulle trenge hjelp og rettledning. De forskjellige lokale råds beslutninger blir rapportert til det nasjonale organ, slik at det nasjonale rådet er klar over det arbeid som foregår i alle deler av landet.

Det nasjonale råd er også i kontakt med medlemmene i hvert samfunn gjennom nyhetsbrev og annen korrespondanse som blir sendt til nittendagsfestene. Eventuelle forslag som kommer fra disse festene og gjelder hele landet, blir overveid og drøftet av det nasjonale råd.

Bahá'ier som ikke har et lokalt råd der de bor, har direkte forbindelse med sitt nasjonale råd, som sender dem nyheter og veileder deres aktiviteter inntil de danner sitt eget lokale råd.

Når det gjelder det nasjonale råds plikter overfor bahá'iene de tjener, har Beskytteren skrevet:

“La det være klart for enhver vitelysten leser at blant de mest fremtredende og hellige plikter som påhviler dem som er blitt kalt til å igangsette, lede og samordne Sakens anliggender, er pliktene som krever at de med ethvert middel til sin rådighet skal vinne deres tillit og hengivenhet som det er deres privilegium å tjene. De plikter å undersøke og gjøre seg kjent med de overveiede synspunkter, de rådende følelser og de personlige overbevisninger hos dem hvis beste det er deres høytidelige forpliktelse å fremme. De plikter en gang for alle å rense sine overveielser og saksbehandlingen i sin alminnelighet for denne ånd av tilbakeholden reservasjon, for denne mistanke om hemmelighetskremmeri, for denne kvelende atmosfære av diktatorisk påståelighet – kort sagt for ethvert ord og enhver handling som kunne smake av partiskhet, selvopptatthet og fordommer. Mens den hellige og eksklusive rett til å ta den endelige avgjørelsen ligger hos dem, har de plikt til å innby til diskusjon, gi

opplysninger, luftte klagemål, ønske velkommen råd fra selv de ringeste og mest ubetydelige medlemmer av bahá'í-familien, gi sine motiver til kjenne, fremlegge sine planer, rettfærdiggjøre sine handlinger, om nødvendig omgjøre sin dom, fostre følelsen av gjensidig avhengighet og samarbeid, av forståelse og gjensidig tillit mellom dem selv på den ene side og alle lokale råd og de enkelte troende på den annen side.”⁹⁶

Det Universelle Rettfærdighetens Hus

Alle nasjonale råd i verden er underlagt et internasjonalt organ kalt Det Universelle Rettfærdighetens Hus. På samme måte som det nasjonale råd leder og forener de lokale råd i sitt område, veileder og samordner Rettfærdighetens Hus aktivitetene til alle de forskjellige nasjonale råd i verden. Rettfærdighetens Hus utarbeider planer og setter opp mål for hele bahá'í-verdenen, og de nasjonale råd setter disse planene ut i livet i fellesskap.

En vesentlig forskjell mellom Rettfærdighetens Hus og rådene er imidlertid at Bahá'u'lláh har gitt dette øverste internasjonale organ rett til å vedta slike lover som ikke uttrykkelig er gitt av ham selv. Bahá'u'lláh lærer for eksempel at av det utbytte kapitalen gir, bør en viss prosent gis til arbeiderne. Han sier imidlertid ikke hvor stor denne prosenten bør være, fordi beløpet kan måtte variere fra tid til annen. Derfor kan Rettfærdighetens Hus bestemme hvor stor prosenten bør være; og hvis prosentsatsen må forandres på et senere tidspunkt, kan Rettfærdighetens Hus foreta denne forandringen. Rettfærdighetens Hus

kan med andre ord ikke forandre noen lover gitt av Bahá'u'lláh, men det kan gi lover om saker som han har overlatt til det å ta avgjørelse om. Rettferdighetens Hus kan også forandre sine egne lover når nødvendigheten tilsier det.

Det er en annen stor forskjell mellom Rettferdighetens Hus og alle andre råd. Bahá'íene er blitt lovet at Rettferdighetens Hus alltid vil bli ledet av Gud til å ta de rette avgjørelsene.

Når en bahá'í synes at hans lokale råd har tatt en avgjørelse som står i motsetning til Bahá'u'lláhs lære eller går imot hans Saks beste interesser, kan han be rådet re-vurdere saken. Hvis han ikke er fornøyd med resultatet, kan han appellere til det nasjonale rådet i landet der han bor. Fra det nasjonale råd kan han appellere videre til Det Universelle Rettferdighetens Hus. Den avgjørelse som treffes av Rettferdighetens Hus, blir imidlertid akseptert som endelig av enhver bahá'í.

Det første Universelle Rettferdighetens Hus ble valgt i 1963 ved et internasjonalt valgmøte som ble holdt ved bahá'í-troens verdenssenter i Det hellige land. Det var like etter dette historiske valget at tusenvis av bahá'ier fra alle verdens kanter møttes i Albert Hall i London for å feire hundreårsdagen for Bahá'u'lláhs erklæring.

Lojalitet mot regjeringen

Bahá'í-troens institusjoner er i sin nåværende form hovedsakelig opptatt av å utbre Bahá'u'lláhs lære, bevare enheten blant hans tilhengere og samordne deres

humanitære aktiviteter verden over.

Bahá'íene tror at verdens folkeslag vil komme til å akseptere prinsippene i den administrasjonsordningen som ble gitt av Bahá'u'lláh som mønster for det fremtidige verdenssamvelde. Inntil den tid må de imidlertid være lojale og lydige mot lovene i landet der de bor. Bahá'u'lláh sier:

*“I hvert land der noen av dette folk bor, må de alltid opptre med lojalitet, ærlighet og sannferdighet overfor landets regjering.”*⁹⁷

'Abdu'l-Bahá forklarer videre:

*“Vi må adlyde landets regjeringer og ønske dem alt godt, betrakte illojalitet mot en rettferdig konge som illojalitet mot Gud selv og anse onde ønsker overfor regjeringen som en overtredelse av Guds Sak.”*⁹⁸

Bahá'íene har bare rett til å nekte å samarbeide med en regjering når de blir anmodet om å gjøre noe som ville avvike fra prinsippet om lojalitet mot deres tro. De kan for eksempel ikke hjelpe til med å utrydde en minoritetsgruppe på grunn av deres farge eller religiøse overbevisninger. Heller ikke kan de holde med ett politisk parti mot et annet, da dette vil ødelegge den enheten som de har opprettet verden over, og som hever seg over alle rasemessige, religiøse og politiske forskjeller mellom mennesker. Men de adlyder villig regjeringens lover i alle saker som ikke betyr at de avsverger sin tro.

Guds Saks Hender

I sin levetid valgte Bahá'u'lláh ut visse av sine trofaste tilhengere til å yte spesiell bistand til troens arbeid. Han betegnet dem som “Guds Saks Hender”. I sitt testament ordnet 'Abdu'l-Bahá det slik at Beskytteren også skulle utpeke Sakens Hender til å hjelpe seg i den enorme oppgaven som ble overlatt til hans omsorg. Beskytteren valgte en rekke menn og kvinner blant bahá'ier i hele verden, og noen av disse Sakens Hender levde helt inn i dette årtuset.

Sakens Hender velges ikke til troens administrative institusjoner, men de virker i nært samarbeid med Det Universelle Rettferdighetens Hus og adlyder dets avgjørelser.

Enhet mellom bahá'iene

Ut fra det som er nevnt om bahá'i-administrasjonen, er det klart at de enkelte medlemmer av hvert samfunn i verden har rett til å hevde sine meninger, gå til valg av sine lokale og nasjonale råd og bli valgt til dem. Gjennom dem som de velger som medlemmer av de nasjonale råd, velger de også indirekte Det Universelle Rettferdighetens Hus.

Når de har valgt sine administrative institusjoner, blir bahá'iene oppmuntret til å gi dem nye idéer og forslag for den videre fremdrift i deres arbeid, men endelige avgjørelser treffes av de valgte organer. De lokale råd er ansvarlige overfor sitt nasjonale råd, og alle verdens nasjonale råd er ansvarlige overfor Rettferdighetens Hus.

På denne måten blir bahá'í-troens enhet bevart, fordi det er umulig for en person å være Bahá'u'lláhs tilhenger og samtidig nekte å godta hans administrasjonsordning.

Dersom en person kaller seg en bahá'í, men åpenlyst bryter de prinsipper som er fastsatt av Bahá'u'lláh, kan ingen av samfunnets medlemmer irettesette vedkommende; men hans lokale eller nasjonale råd må, med visdom og vennlighet, hjelpe ham til å innse sitt feilgrep og forandre sin holdning. Hvis det nasjonale råd imidlertid, etter å ha gjort alt det kan for ham, finner at vedkommende bevisst skader bahá'í-samfunnets rykte, har det rett til å frata ham hans administrative rettigheter. Dette betyr at han ikke vil bli gitt de fulle rettigheter som andre bahá'ier nyter, som for eksempel å stemme for eller bli valgt til bahá'í institusjoner, før han er rede til å forbedre sin opptreden.

Bahá'u'lláh sier at den største skade noen kan tilføye hans Sak, er å kalle seg selv en som tror på Bahá'u'lláh og deretter prøve å skape splittelse blant hans tilhengere. Dette er et veldig alvorlig avvik fra læresetningene i en tro som er basert på enhet og bestreber seg på å være et eksempel på enhet gjennom sine egne tilhengere.

For å beskytte sin Sak mot å splittes opp i sekter sluttet Bahá'u'lláh en pakt med sine tilhengere om at etter ham skulle de alle vende seg til 'Abdu'l-Bahá for å få veiledning. Og 'Abdu'l-Bahá fornyet denne pakten med bahá'iene ved å be dem adlyde Shoghi Effendi og Det Universelle Rettferdighetens Hus. Shoghi Effendi er nå gått bort, men Rettferdighetens Hus vil fortsette helt til slutten av Bahá'u'lláhs religionsordning, som han sa

ville være minst ett tusen år.

Enhver som kaller seg bahá'í, men nekter å adlyde Rettferdighetens Hus, har brutt Bahá'u'lláhs pakt, og ved å sette sin egenautoritet over den som Rettferdighetens Hus har, forsøker han å skape splittelse i bahá'ienes rekker. For å hindre dette får Bahá'u'lláhs tilhengere anvisning om ikke å ha noe som helst med ham å gjøre. Kun på denne måten vil en slik person, som omtales som paktbryter, bli forhindret fra å tilføye troens enhet noen skade. Dersom han senere angrer sin oppførsel og erklærer at han vil være lojal mot Rettferdighetens Hus, kan han igjen slutte seg til bahá'í-samfunnet.

En person som har vært en bahá'í, men deretter ombestemmer seg og ikke lenger ønsker å være kjent som medlem av troen, er selvfølgelig ikke en paktbryter. Bahá'ier vil uten nølen fortsette å ha kontakt med ham. Bare dersom en person insisterer på at han er en tilhenger av Bahá'u'lláh og så forsøker å skape splittelse mellom troens medlemmer ved å motarbeide Rettferdighetens Hus, vil verdens bahá'ier nekte å omgås vedkommende. Visdommen i dette er allerede blitt påvist i tidligere tider. Det mest betydningsfulle eksempelet knytter seg til at noen få av Bahá'u'lláhs egne nære slektninger innbilte seg at de kunne bli denne Sakens ledere og få sine egne tilhengere, på grunn av sitt fysiske slektskap med troens grunnlegger. Så snart de begynte å forkleine pakten Bahá'u'lláh hadde sluttet med sine tilhengere, og nektet å anerkjenne 'Abdu'l-Bahás autoritet, nektet verdens bahá'ier å ha noe å gjøre med dem og de få som de hadde klart å villedde. Resultatet var at noen av disse

menneskene innså sitt feilgrep og sluttet seg til bahá'íene igjen, mens resten gradvis ble borte og ikke etterlot seg noen spor.

Enheten i denne nye troen er i tidens løp blitt satt på prøve mer enn en gang, og hver gang har den kommet ut av prøvelsen sterkere enn før.

Gudshus

Ifølge Bahá'u'lláhs anvisning bør det reises et gudshus i hvert område, slik at folk kan møtes for å tilbe Gud sammen uansett hvilken religiøs tro de måtte ha. I disse guds-husene blir det lest utdrag fra alle hellige skrifter i verden. Ettersom det ikke er prester i bahá'í-troen, blir programmet for lesningen ordnet av en komité og gjennomført av vanlige menn og kvinner. Ingen holder en preken eller leder noen form for seremoni eller ritual. Forelesninger, diskusjoner eller studieklasser om bahá'í-troen og andre religioner må foregå andre steder, for gudshuset er forbeholdt bønn og meditasjon.

Den arkitektoniske stilen for disse byggverkene kan variere, men det er visse trekk som alle gudshus har felles. For eksempel har de ni sider med dører som fører inn fra alle sider. Tallet ni er et symbol på enhet, fordi alle andre siffer er innbefattet i tallet ni. Det faktum at bygningen ikke har noen bakside, betyr at dørene er åpne for hele menneskeheten. Gudshusene må være omgitt av vakre haver og en rekke andre bygninger viet undervisning og sosiale og veldedige formål, slik at tilbedelsen av Gud kan knyttes til naturens skjønnhet og praktisk tjeneste

for medmennesker.

Til denne tid har bahá'íene vært i stand til å bygge åtte gudshus i ulike verdensdeler, og over ett hundre og tjue andre byggetomter er blitt kjøpt med tanke på fremtidige byggverk i forskjellige deler av verden.

Økonomi

De finansielle behov i et stadig voksende verdenssamfunn blir dekket gjennom lokale, nasjonale og internasjonale fond bygget på frivillige bidrag fra troens medlemmer. Man tar ikke imot penger fra dem som ikke tror på Bahá'ulláh, og hans tilhengere er fri til å gi til hvilket formål de måtte ønske og så mye de har råd til. Ingen får vite hvor mye den enkelte bidrar med.

Bahá'íene betrakter det som et stort privilegium å bli anmodet om å tjene enhetens sak, og å gi av sine materielle ressurser er en praktisk måte som de alle kan støtte denne Saken på.

Helligdager

Bahá'í-troen er en lys og glad tro. Den store livsglede som bahá'íene føler, finner et samlet uttrykk på sju festdager i året. I en tale han holdt på en av disse dagene, sa 'Abdu'l-Bahá:

“Ifølge Guds hellige lover finnes det i enhver religionsperiode velsignede høytider, helligdager og arbeidsfrie dager. På slike dager skulle alt arbeide, handel, industri, landbruk o.s.v. hvile.

Alle skulle glede seg sammen, holde møter, være som en forsamling, så nasjonal enhet, fred og harmoni kan demonstreres for alles øyne.

Da det er en hellig dag, skal den ikke forsømmes eller fratas karakteren av hellighet ved å gjøres til en dag som bare er viet til fornøyelser.

På slike dager skal institusjoner grunnlegges som kan være til varig gagn for menneskene...

... Guds venner må på en slik dag sette spor etter seg ved menneskevennlige eller ideale gjerninger som kommer ikke bare bahá'íene, men hele menneskeheten til gode.'⁹⁹

Det er ni dager i året da bahá'ier avholder seg fra å arbeide. Sju er glade festdager, og de to andre markerer Bábs martyrium og Bahá'u'lláhs bortgang.

Helligdagene er:

21. mars	Nyttårsdag. Dette er også dagen da fasteperioden avsluttes.
21. april	Den viktigste høytiden for bahá'íene er de tolv dagene Bahá'u'lláh tilbrakte i
29. april	Ridvánhaven utenfor Bagdad, før han ble forvist til Konstantinopel. Det var i denne perioden han åpent
2. mai	forkynte sitt kall. På den første, niende og tolvte av disse dagene arbeider man ikke.

23. mai	Bábs erklæring – dagen da han åpenbarte sitt kall for sin første disippel.
29. mai	Bahá'u'lláhs bortgang, som fant sted i Det hellige land.
9. juli	Bábs martyrium
20. oktober	Bábs fødsel
12. november	Bahá'u'lláhs fødsel

Det er to andre minnedager, begge forbundet med 'Abdu'l-Bahá, som er viktige for bahá'íene, men disse blir ikke betraktet som helligdager da arbeidet bør innstilles. Den første, 26. november, er kjent som Paktens Dag. På denne dagen feirer bahá'íene utnevnelsen av 'Abdu'l-Bahá til midtpunktet for Bahá'u'lláhs pakt med sine tilhengere. Den andre, 28. november, markerer dagen da 'Abdul-Bahá gikk bort.

Medlemskap i bahá'í-samfunnet

Mange mennesker som er seg bevisst de høye normene som Bahá'u'lláh har fastsatt, føler at de aldri kan leve opp til disse idealene og er derfor ikke i stand til å kalle seg selv bahá'ier. Sannheten er at blant alle Bahá'u'lláhs tilhengere var det bare ett menneske som levde et fullkomment bahá'í-liv, og det var 'Abdu'l-Bahá. Bahá'íene er fullt klar over sine mangler, og dette er en av grunnene til at de føler de trenger Bahá'u'lláhs hjelp. For Guds hensikt med å sende sin budbringer er å

hjelpen menneskene når de trenger det mest.

Den guddommelige lege kommer for å gi legemiddelet for menneskenes sykdom på hjerte og sjel. De som anerkjenner legen, vil være innstilt på å begynne å ta hans medisin, da de utmerket godt vet at dersom de har mot og utholdenhet, vil det guddommelige legemiddel gradvis bringe helse og lykke, ikke bare for dem selv, men for hele den menneskelige familie som de er en del av.

Når en person tror på Bahá'u'lláh som Guds budbringer for denne tidsalder, er vedkommende en bahá'í. Han behøver ikke å forandre navn eller gjennomgå noen slags seremoni. For administrative formål og av praktiske grunner ventes det at vedkommende erklærer sin tro overfor det lokale råd på stedet der han bor. Dersom det ikke er noe lokalt råd i vedkommendes by eller kommune, varsler han det nasjonale råd i landet hvor han bor.

Som medlem av bahá'í-samfunnet er han da klar til å slutte seg til sine medtroende spredt over hele verden og arbeide for menneskehetens enhet.

UTDRAG FRA BAHÁ'U'LÁHS SKRIFTER

Verdens likevekt er forstyrret gjennom den vibrerende påvirkning fra denne aller største, denne nye verdensorden. Menneskehetens ordnede liv er blitt omkalfatret av dette enestående, dette vidunderlige system, hvis like dødelige øyne aldri har vært vitne til.¹⁰⁰

Et nytt liv rører seg i denne tidsalder i alle folkeslag på jorden, og likevel har ingen oppdaget dets årsak eller oppfattet dets hensikt....

O venner! Vær ikke likegyldige overfor de dyder dere er blitt forlenet med, og vær heller ikke forsømmelige vedrørende deres høye bestemmelse. La ikke deres møye spilles på grunn av de fåfengte innbilninger som enkelte hjerter har oppspunnet. Dere er stjernene på forståelsens himmel, brisen som rører seg ved daggry, det stilleflytende vann som selve livet for alle mennesker må avhenge av....

La all deres ferd ledes av visdom, og hold iherdig fast ved den. Gud gi at dere må bli styrket til å gjøre det som er Guds vilje, og at dere nådigst må bli hjulpet til å verdsette den rang som er skjenket slike av hans elskede som har reist seg for å tjene ham og opphøye hans navn.¹⁰¹

Guds Bok er vidåpen, og hans Ord kaller menneskheten til ham. Kun en håndfull er imidlertid funnet villige til å holde fast ved hans Sak eller medvirke til å utbre den....

Vend deres ører, o Guds venner, til hans røst som verden har forurettet, og hold fast ved alt som vil opphøye hans Sak.... Dette er en åpenbaring som inngyter styrke i de svake og kroner de fattige med rikdom.

Rådslå sammen med den ytterste vennlighet og i den mest fullkomne kameratskapsånd, og gi de dyrebare dager av deres liv til å forbedre verden og til å utbre hans Sak som er alles urgamle og suverene Herre.¹⁰²

Det påhviler mennene i Guds Rettferdighets Hus å ha blikket festet dag og natt på det som har skint frem fra herlighetens Penn for å oppdra folkeslag, oppbygge nasjoner, beskytte mennesket og bevare dets ære.¹⁰³

Gå inn for å fremme velvære og sinnsro blant menneskenes barn. Bruk deres ånd og vilje for å oppdra jordens folk og slekter, slik at de stridigheter som splitter den, muligvis kan bli visket bort fra den og alle mennesker kan bli opprettholdere av én orden og innvånere av én stad, ved Det Største Navns kraft.¹⁰⁴

De som Gud har utstyrt med innsikt, vil beredvillig erkjenne at forskriftene fastsatt av Gud utgjør det ypperste middel til å opprettholde orden i verden og til å gi dens folkeslag trygghet....

O dere verdens folk! Vit for visst at mine bud er mitt kjærlige forsyns lamper blant mine tjenere og min barm-

hjertighets nøkler for mine skapninger....

Tro ikke at det kun er en lovsamling vi har åpenbart for dere. Nei, snarere har vi brutt seglet på den utsøkte Vin med maktens og styrkens fingre. Dette bevitner det som åpenbaringsens Penn har åpenbart. Betenk dette nøye, o mennesker med innsikt!¹⁰⁵

Hvert ord som utgår av Guds munn, er forlenet med en kraft som kan inngyte nytt liv i enhver menneskelig skapning, om dere er av dem som oppfatter denne sannhet. Alle de underverker som dere ser i denne verden, er blitt frembrakt ved hans ypperste og mest opphøyede viljes, hans underfulle og ubøyelige forsetts virksomhet.... I de kommende dager vil dere sannelig se ting dere aldri før har hørt om.¹⁰⁶

Når seieren kommer, skal ethvert menneske bekjenne seg som troende og hastig søke ly i Guds tro. Lykkelige er de som i de verdensomspennende prøvelsens dager har vært standhaftige i Saken og nektet å vike fra dens sannhet.¹⁰⁷

O min Gud! O min Gud! Forén dine tjeneres hjerter, og åpenbar for dem ditt store mål. Måtte de følge dine bud og holde fast ved din lov. Hjelp dem, o Gud, i deres bestrebelse, og gi dem styrke til å tjene deg. O Gud! Overlat dem ikke til seg selv, men led deres trinn med din kunnskaps lys, og gled deres hjerter med din kjærlighet Sannelig, du er deres hjelper og deres Herre!¹⁰⁸

BØKER FOR VIDERE LESNING

Denne korte innføringen i bahá'í-troen gir bare et generelt bilde av hvordan troen begynte, hva Bahá'u'lláh lærte, og hvordan hans tilhengere nå arbeider sammen verden over. I en bok av denne størrelsen har det ikke vært mulig å behandle utførlig noe bestemt aspekt av troen, og mange viktige emner er bare kort omhandlet. Det fins imidlertid en rekke andre bahá'í-bøker som behandler forskjellige emner meget mer detaljert, og en liste over noen av dem er gitt nedenfor. En fyldigere liste over bahá'í-litteratur kan fås fra bahá'í-forlag eller på: www.bahai.no

Glimt Fra Bahá'u'lláhs Skrifter

(Oslo 1969). Utdrag fra Bahá'u'lláhs skrifter. Berører religionens beskaffenhet, menneskets åndelige natur og omformingen av det menneskelige samfunn. 346 sider. Engelsk utgave: *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*.

The Kitáb-i Iqán. The Book of Certitude

(Wilmette 1950, 2. utgave). Bahá'u'lláh legger frem Guds store frelsesplan, åpenbarer religionens enhet, dens sammenheng og utvikling gjennom Guds suksessive profeter og belyser noen av de allegoriske

og vanskelig tilgjengelige avsnittene i de jødiske, kristne og islamske skrifter. 257 sider. Dansk utgave: *Kitáb-Iqán. Vishedens Bog* (Hellerup 1974).

De skjulte ord av Bahá'ulláh

(Oslo 1988, 2. opplag). Kjernen i all åpenbart sannhet, uttrykt i korte, dyptgående meditasjoner. 52 sider. Engelsk utgave: *The Hidden Words of Bahá'ulláh* (Wilmette 1954).

Bahá'í bønner

(Oslo 1984). Et utvalg av bønner åpenbart av Báb, Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá. 205 sider. Engelsk utgave med delvis samme innhold: *Bahá'í Prayers* (Wilmette 1954). 189 sider.

Abdu'l-Bahás visdom

(Oslo 1974). Taler holdt av 'Abdu'l-Bahá i Paris. Klare, enkle og korte kapitler om bahá'í-læren og grunnleggende ting i livet. 123 sider. Engelsk utgave: *Paris Talks*. (London 1969, 11. britiske utgave)

Kristus og Bahá'u'lláh

(Oslo 1995) Omhandler bl. a. Guds kall til de kristne, Guds rike på jord, profetene, falske profeter m.m. Engelsk utgave: *Christ and Bahá'u'lláh* av George Townshend (London 1966, revidert utgave).

Bahá'u'lláh og den nye tid

(Oslo 1935, 2. reviderte utgave Oslo 1981). En innfør-

ingsbok om troens historie og lære. 268 sider. Engelsk utgave: *Bahá'u'lláh and the New Era* av John E. Esslemont (Wilmette 1970, 3. reviderte utgave). 263 sider.

Nøkler til forvandling

av Lasse Thoresen. (Oslo 1993) Et bahá'í-perspektiv på åndelig vekst. 280 sider.

Bahá'í-troens skrifter

fra serien: Verdens hellige skrifter utgitt av Bokklubben (Oslo 2007). Utvalg og innledende essay av Arne Ruste. 324 sider.

Bahá'u'lláh

av H. M. Balyuzi (Oxford 1963). Den første delen i boken gir en kort beretning om Bahá'u'lláhs jordiske liv. Den andre delen er et essay om Guds evige manifestasjon, denne guddommelige ånd som i et kort jordeliv tar i besittelse det menneskelige tempel hos Bahá'u'lláh, hos Jesus fra Nasaret, hos Muhammed, hos Buddha. 130 sider.

'Abdu'l-Bahá

av H. M. Balyuzi (Oxford 1971). En omfattende biografi om den som ble utpekt av Bahá'u'lláh til midtpunktet for hans Pakt og til hans læres fortolker og forbilde. 495 sider.

Bahá'í World Faith

(Wilmette 1943). Et omfattende utvalg av Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás skrifter. Omhandler profetenes kall, oppfyllelsen av religiøse løfter, menneskesjelens og åndens natur, skikker og lover for den nye tidsalderen. 449 sider.

The Pattern of Bahá'í Life

Et sammenstilling av sitater fra bahá'í-skriftene med noen avsnitt fra Beskytterens skrifter. 61 sider.

God Passes By

av Shoghi Effendi (Wilmette 1944). Denne boken gjenskaper scenene og hendelsene i de første hundre år av bahá'í-åpenbaringen. 412 sider.

The Divine Art of Living

(Wilmette 1944, revidert utgave 1960). Utvalg fra Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás skrifter. Beskriver et helhetlig liv og målene for åndelig utvikling. 128 sider.

Release the Sun

av W. Sears. Báb var bahá'í-troens herold. Boken er en rørende historisk beretning om hans misjon og martyrium. Tillegget gir utstrakt bekreftelse på bibelske profetier angående Bábs og Bahá'u'lláhs komme. 238 sider.

Portals to Freedom

av Howard Colby Ives (London 1969). En tidligere unitarprest beskriver sitt møte med 'Abdu'l-Bahá og de ån-

delige erfaringer som fulgte. Boken inneholder historien om Abdul-Bahás besøk i Amerika. 253 sider.

Prescription for Living

av Ruhyyih Rabbani (London 1960, revidert utgave). Hverdagens nære problemer sett fra en bahá'í-synsvinkel. 194 sider.

The Promise of All Ages

av George Townshend. En bibelforsker og tidligere episkopal prest følger religionens åndelige innhold gjennom fortidens religionsordninger frem til det kulminerer i den verdensorden som ble åpenbart av Bahá'u'lláh. 164 sider.

Tomorrow and Tomorrow

av Stanwood Cobb. Et levende bilde av fremtiden og av hvordan globale utviklingstendenser løper sammen i ett punkt og vil resultere i et fredelig verdenssamfunn. 82 sider.

NOTER

Kommentar til den norske utgaven

I noen tilfeller foreligger det nyere oversettelser til engelsk av tekster som Marzieh Gail siterer. I slike tilfeller henviser den norske utgaven til den nyere kilden og ikke til den eldre som forfatteren var henvist til å bruke. Den norske teksten forsøker ellers å oppgi primære kilder istedenfor de sekundærkildene som dels er benyttet i den engelske utgaven. Den sekundære kilden er likevel beholdt der den antas å være lettest tilgjengelig for leseren. Forfatterens kildehenvisninger er dels erstattet av og dels supplert med de titler som den norske oversettelsen støtter seg til. Åpenbare trykkfeil i sitatene er korrigert uten at dette er nærmere angitt.

- 1 Litteraturopplysninger om troens historie: se s. 107-110
- 2 Shoghi Effendi (red., overs.): *The Dawn Breakers* (Wilmette 1932), s. 61. Norsk tekst: *Bábs erklæring* (Bahá'í Forlags studieserie nr. 23, Oslo 1992), s. 10 og 12
- 3 *The Dawn-Breakers*, s. 92. Norsk tekst: *Bábs erklæring* s. 39, 40 og 41
- 4 Den bokstavelige betydningen av "Bahá'u'lláh" er "Guds Herlighet"
- 5 John E. Esslemont: *Bahá'u'lláh og den nye tid* (Oslo 1935, 2. reviderte utgave Oslo 1981), s. 34
- 6 Bagdad ligger i Irak, som den gang var en del av Det tyrkiske rike

- 7 Konstantinopel heter i dag Istanbul
- 8 Bahá'u'lláh og den nye tid, s. 41
- 9 Bahá'u'lláh og den nye tid, s. 47
- 10 Bahá'ulláh og den nye tid, s. 71
- 11 May Maxwell: An Early Pilgrimage (Chicago 1917), s. 42
- 12 Lincoln Barnett: The Universe and Dr. Einstein
(New York 1948), s. 106
- 13 Shoghi Effendi (red., overs.): Gleanings from the Writings
of Bahá'ulláh (New York 1935, 2. reviderte utgave 1976),
XXI. Norsk tekst: Ord til ettertanke (Oslo 1994), s. 227
- 14 Gleanings, XIX. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 352
- 15 Gleanings, XXII. Mesteparten av norsk tekst: Bahá'u'lláh
1817-1892. En presentasjon av hans liv og lære (Oslo 1992), s. 29
- 16 Gleanings, VII. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 5
- 17 The Bahá'í Faith Religion Renewed and the World United
([britisk utgave] [uten år]), s. 1
- 18 Shoghi Effendi (red., overs.): Gleanings, CLX
- 19 Gleanings, XXIV. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 55
- 20 Gleanings, XXII
- 21 Gleanings, XXXIV
- 22 Gleanings, CXI. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 190
- 23 Gleanings, CX
- 24 Gleanings, XLIII
- 25 Gleanings, X
- 26 Bahá'ulláh og den nye tid, s. 33
- 27 Gleanings, LXX
- 28 Gleanings, XIII
- 29 Gleanings, XXIII. Norsk tekst: Krise og seier (Bahá'í
Forlags studieserie nr. 11 Oslo 1990), s. 1
- 30 Bahá'u'lláh: The Kitáb-i Iqán. The Book of Certitude
(Wilmette 1950, 2. utgave), s. 15
- 31 Gleanings, XLV
- 32 Shoghi Effendi (red., overs.): Prayers and Meditations by

- Bahá'u'lláh (London 1957), LXVI (s. 81-82)
- 33 Prayers and Meditations, CXVI (s. 151-152)
- 34 Gleanings, CXX
- 35 Bahá'u'lláh: De skjulte ord (Oslo 1977, 2. opplag Oslo 1988), s. 14
- 36 De skjulte ord, s. 13
- 37 Bahá'u'lláh og den nye tid, s. 85
- 38 Bahá'í bønner (Oslo 1984), s. 151
- 39 Gleanings, CLIII
- 40 De skjulte ord, s. 16
- 41 Bahá'u'lláh: The Kitáb-i-Aqdas. The Most Holy Book (Haifa 1992), s. 30
- 42 Bahá'u'lláh: Epistle to the Son of the Wolf (Wilmette 1969), s. 26-27
- 43 Tablets of Bahá'u'lláh revealed after the Kitáb-i Aqdas (Haifa 1978), s. 72
- 44 Selections from the Writings of 'Abdul-Bahá (Haifa 1978, 2. utgave Haifa 1988), s. 118
- 45 Gleanings, XXVII. Norsk tekst: Bahá'u'lláh 1817-1892, s. 25
- 46 Gleanings, CL Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 151
- 47 Gleanings, CLIX. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 221
- 48 Gleanings, XLIII
- 49 Gleanings, CXXXVIII
- 50 Gleanings, CLIII
- 51 Gleanings, V. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 38
- 52 Gleanings, V. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 163
- 53 Tablets of Bahá'u'lláh, s. 71
- 54 Tablets of Bahá'u'lláh, s. 220
- 55 Gleanings, CXXXII. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 159
- 56 Gleanings, CXLV. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 194
- 57 Gleanings, CXXXVI. Norsk tekst: Bahá'u'lláh 1817-1892, s. 19
- 58 The Pattern of Bahá'í Life (Oakham 1983), s. 26
- 59 Bahá'u'lláh og den nye tid, s.106
- 60 Gleanings, CXXX. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 31

- 61 Tablets of Bahá'u'lláh, s. 155-157
- 62 The Dawn-Breakers, s. XXXVI
- 63 Tablets of Bahá'u'lláh, s. 128
- 64 Tablets of Bahá'u'lláh, s. 68
- 65 Bahá'u'lláh og den nye tid, s. 147
- 66 Tablets of Bahá'u'lláh, s. 166
- 67 [‘Abdu’l-Bahá]: ‘Abdu’l-Bahás visdom (Oslo 1974),s. 95
- 68 Bahá'u'lláh og den nye tid, s. 144
- 69 Bahá'u'lláh og den nye tid, s. 144
- 70 Bahá'u'lláh og den nye tid, s. 143-144
- 71 Gleanings, XLIII
- 72 Gleanings, CXVII
- 73 Gleanings, CXII. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 62
- 74 Gleanings, CXI. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 190
- 75 Gleanings, CIX. Norsk tekst: Bahá'u'lláh 1817-1892, s. 51
- 76 Tablets of Bahá'u'lláh, s. 36
- 77 Gleanings, CXVII. Norsk tekst: Bahá'u'lláh 1817-1892, s. 52
- 78 Gleanings, XCIX. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 345
- 79 Gleanings, CVI. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 99
- 80 Gleanings, XVI
- 81 Gleanings, CX
- 82 Gleanings, CXVII. Mesteparten av norsk tekst: Bahá'u'lláh 1817-1892, s. 52
- 83 Gleanings, CXX
- 84 Gleanings, CXVIII
- 85 Gleanings, CXXXI
- 86 Gleanings, VII. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 5
- 87 Gleanings, IV. Norsk tekst: Shoghi Effendi: Appell til nasjonene (Oslo 1986), s. 58
- 88 Dronning Marie av Romania i “The Toronto Daily Star”, 4. mai 1926
- 89 Skrevet av dronning Marie av Romania i 1934
Appreciations of the Bahá'í Faith (Wilmette 1941), s. 13

- 90 De skjulte ord, s. 32
- 91 Shoghi Effendi: The World Order of Bahá'u'lláh (Wilmette 1955), s. 133
- 92 Shoghi Effendi: Bahá'í Administration (Wilmette 1968), s. 64
- 93 Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá (Haifa 1978), s. 87-89
- 94 Principles of Bahá'í Administration (London 1963), s. 42-43
- 95 Bahá'í Administration, s. 86
- 96 Bahá'í Administration, s. 141-142
- 97 Tablets of Bahá'u'lláh, s. 22-23
- 98 The Bahá'í Revelation ([uten sted] 1955), s. 308
- 99 Bahá'u'lláh og den nye tid, s. 174-175
- 100 Gleanings, LXX
- 101 Gleanings, XCVI
- 102 Gleanings, XCII
- 103 Tablets of Bahá'u'lláh, s. 125
- 104 Gleanings, CLVI
- 105 Gleanings, CLV. Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 11-12
- 106 Gleanings, LXXIV. Mesteparten av norsk tekst Bahá'u'lláh 1817-1892, s. 30
- 107 Gleanings, CL Norsk tekst: Ord til ettertanke, s. 211
- 108 Bahá'í bøtter, s. 38